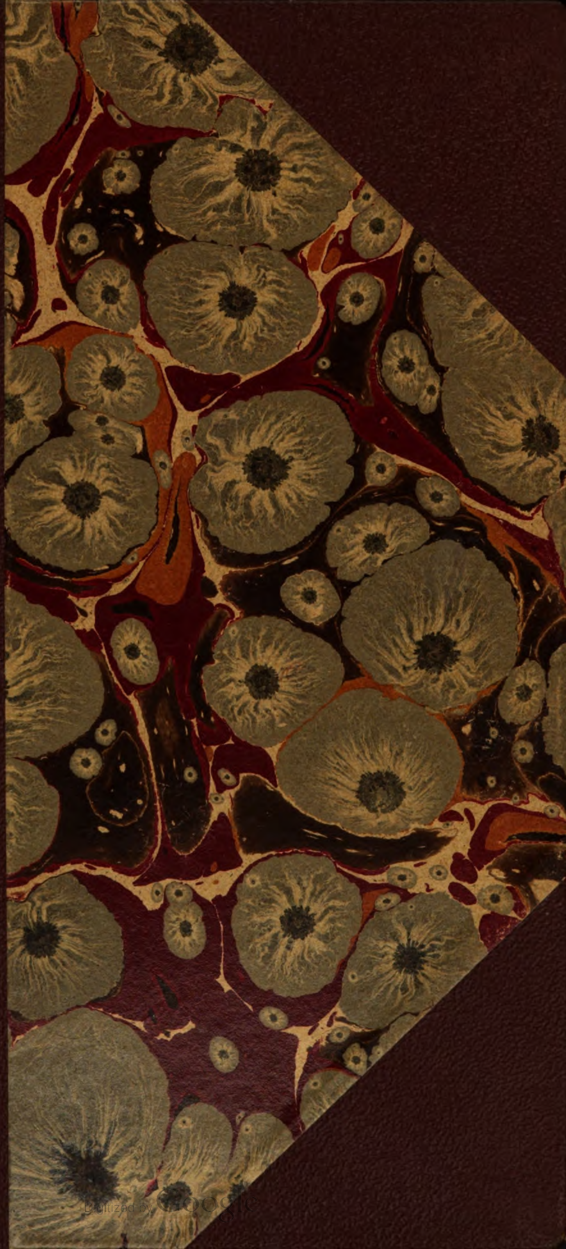
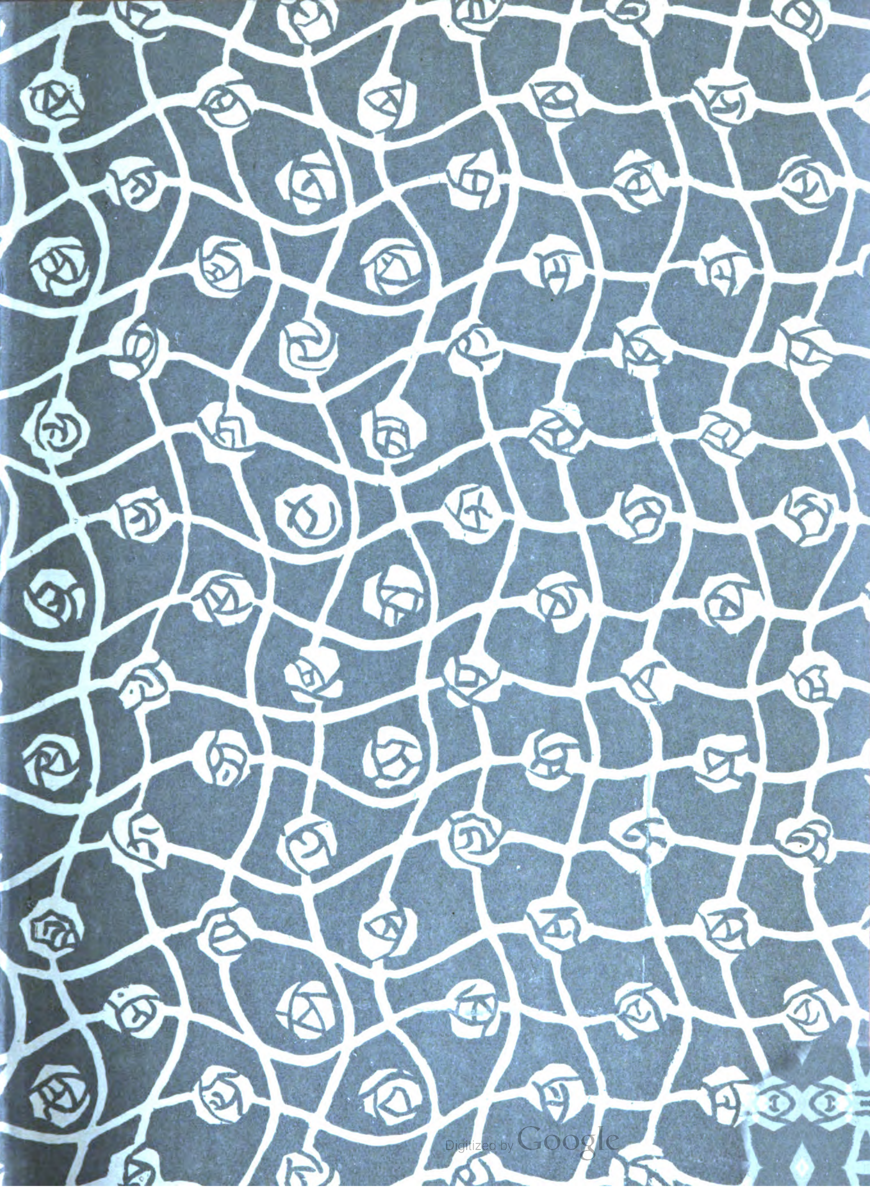

1875.

ILLUSTRERAD

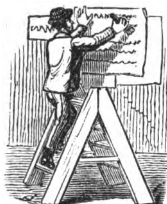
NISSE-KALENDER

FÖR

1875.

STOCKHOLM,
ASSOCIATIONS-BOKTRYCKERIET,
1875.

NMÄLAN.

Tidens dysterhet, den är enorm — san:
tusen olycksöden, larm och storm — san;
men med rosenfingrar
alla moln jag skingrar,
när jag kommer i kalenderform — san.

***Femte** gången jag den formen tog — san;*
är likväl densamme, hvart jag drog — san.
Ofta nog jag risar,
men jag äfven lisar,
när som men'skobarnen ha fått nog — san.

Allt det goda är jag till ett värn — san,
mot allt ondt jag sätter mig på tvärn — san,
morsker uti sinnet,
men kröp ej ur skinnet —
sådant tillhör blott stadsmilitärn — san.

Utaf witzar, skämt, satir och prat — san
bjuder jag en nyttig sillsallat — san,
och för gamla, unga
visor kan jag sjunga,
så Trebelli skulle lätt bli flat — san.

Sådan är min uppgift. Är den ful — san?
Blir er dom en mild, en ohemul — san?
Nå . . . jag aldrig pockar . . .
Artigt jag mig bockar,
önskar alla glad och treflig jul — san!

Nisse.

En namnsdag.

Skiss

af

L. O. Rens.

Det var Carlsdagen, och alla, som heta Carl, naturligtvis med C, anse sig vanligen mer eller mindre befryndade med dem af vårt lands store konungar, som burit namnet och gjort det äradt genom fredliga värf, eller fruktadt genom blodig runeskrift på kulplöjd grund. Sedan många år tillbaka var herr Anders Annig den dagen bjuden till sin gamle vän Carl Lake, som, dagen och namnet till ära, gaf middag för bekanta och affärsvänner. Begge voro de handlande och deras bekantskap räknade sina anor från ungdomen, som de tillbragte innanför samma disk i samma viktualiehandel, så endrägteligen, att de den tiden allmänt kallades »Fetaliebröderna». Lake var gift sedan flera år och hade stor familj, då derimot Annig var ungkarl. Försöken och maningarna att få Annig att fria och sätta bo, hade varit lika mångfaldiga, som hittills fruktlösa, och då icke hans vän Lake kunde säga skälet till hans motvillighet i berörde hänseende var det i sanning icke värdt för någon annan att forska deri med utsigt att få tillfredsställande lösning på gåtan. Sin väns välmenande skildringar af en gammal ungkarls

sorgliga tillvaro, af hans ensamhet på gamla dagar, endast och beklagligen alltför ofta afbruten af ett uttråkande beroende af en gammal nyckfull och hersklysten städerska, afbrötos af Annig på ett sätt, som städse lemnade rådgifvaren utan ledtråd för fortsättning af föreställningarne. Och likväl trifdes Annig väl i fruntimmerssällskap, försummade aldrig någon bjudning, dansade och var glad samt i ekonomiskt afseende fullt oberoende. Innan han öppnade egen affär troddes allmänt, att han snart skulle knyta Hymens band, ty hvarje ledig stund hade han sitt tillhåll i grannskapets bodar och språkade med bodmamsellerna. Den tiden ansågs också mamsell Zelma, som förestod modehandeln midt imot, vara föremål för hans äktenskapliga funderingar, men mamsell Zelma hade, såsom det spordes sedermera, sina tankar riktade på ett helt annat föremål än Annig, och tänkte icke mer på denne senare, än grannsämjan bjöd, och det fick Annig en vacker dag erfara. Med en ung flickas vanliga förmåga att uppfatta, hade hon iakttagit att Annigs tillfälliga besök blefvo allt allvarligare, och då hon märkte att han snart nog skulle öfverstiga gränsen mellan det obestämda och bestämda, beslöt hon att »mota Olle i grind» och så först som sist låta honom få kunskap om att han misstagit sig. När Annig således en vacker dag kom in till henne med begge händerna under förklädet och frågade:

»Kan mamsell Zelma gissa, hvad jag har under förklädet?» —

svarade hon: »hummer!»

Det var visserligen mamsell Zelmas favoriträtt, men tonen, hvarmed frågan besvarades, i förening med Annigs uppmärksamhet på allt, som kunde häntyda på hans röda händer, samt vissheten om att den tillfrågade mer än väl hade sig bekant att det icke kunde falla honom in att komma släpande med en hummer under förklädet, väckte

hans misstänksamhet om meningen af mamsell Zelmas gissning. Han blef med ett ord ledsen, och hade han rått om sin tid, om det t. ex. varit söndag, så hade han gått hem och lagt sig att sofva, ty så snart Annig blef ledsen lade han sig att sofva, — det var det enda, som tröstade honom, påstod han! — Vid tillfället i fråga hade han en stor och vacker apelsin, som han presenterade för mamsell Zelma, som, tacksam för gåfvan, mottog den, och då hon icke saknade talang att utveckla invecklade förhållanden, och tvärtom, så redde hon det lilla trasslet så väl, i det hon inföll: »ser herr Annig, att jag visste det var något rödt», att molnet på den missnöjdes panna skingrades. Men »sub noctem cura recursat» och eftertanken stadgade herr Annigs beslut! Hans uppvaktningar blefvo allt glesare och upphörde slutligen helt och hållet, sedan till hans öron kommit att mamsell Zelma och ingen annan hade gifvit honom vedernamnet »vinterfrukten». Det grep honom djupt och det var en lycka att han fick höra det en lördagsqväll — han sof hela söndagen. Efterverkningarne voro dock än värre, ty uppmärksammad på frändskapen mellan liknelsen och sig sjelf använde Annig från den stunden dubbelt så lång tid framför spegeln, omgifven af poudre de riz och alla möjliga, eller rättare omöjliga, blekningsmedel; och under det att han är sysselsatt med sin försköning för middagsfesten hos sin vän, skola vi kasta en blick i dennes hem.

Carlsdagen var en dag, som Carl Lake firade som helgdag, d. v. s.: den serskilda skrubb i tamburen, som inrymde hans hvardagsdrägt, hvilken begagnades vid sillbesigtning och smörprofning, öppnades ej den dagen. Det var nämligen så en gång för alla stadgadt af fru Lake, att hennes man aldrig fick komma och slå sig ned i våningen, utan att hafva ombytt skinn. »Det luktar nog sill och viktualier ändå», sade hon, likasom många andra

glömsk af, att, *den* lukten förutan, frun fått försaka både parfymer, komfort och allt annat af denna verldens goda. Men så är det, man saknar icke sill, förrän man ingen har att äta; men om det då kommer ett helt stimm, är det välkommet både för smak- och luktsinnet. Fru Lake tillhörde det slag fruar, som trampat ut barnskorna i ett tarfligt hem och som ödet flyttat från trästolen till resårsoffan. Att hon der trifdes väl, var icke så underligt, som att hon skref sin lycka på räkningen af sin egen förtjenst, och hennes egen förtjenst var i detta fall, likasom i de flesta, der den mest omordas, den hon sjelf icke rådde för: hennes — skönhet. Det var den, som enligt hennes förmenande, gjort henne fullt berättigad till hennes ställning. I början af hennes äktenskap var hennes själ öppen för tacksamhetens känslor, som städse verka ett underordnande af jaget och hålla sinnet mottagligt för jemförande betraktelser mellan mer och mindre lyckligt lottade, och hon såg, med ett ord sagdt, mera under, än öfver sig, samt lät hägringen af barndomshemmet klart belysa det öfverflöd, som hon då blott betraktade som en dunstkrets. Men i stället för att den genom mannens arbete och lyckliga spekulationer ökade välmågan bort stärka denna uppfattning, vann, synnerligast genom lyssnande till smicker, uppkomlingens högfärd insteg. Nu ville hon ega allt, hafva allt hvad hon såg, och dyrkade sig sjelf, glömsk af sin forna ställning, som hon äfven trodde andra hafva glömt. Hon visste icke att skönhet ålägger blygsamhet och vänlighet mot alla, och att den endast åtföljd af karaktärens och själens behag gör sig aktad och tillbedd, — nyckfull och högdragen kan den endast vid sin triumfvagn fästa tomma hjernor och slafviska själar. Öfver fördelar, vi af en gifmild natur mottagit, böra vi väl minst yfvas, och de äro i sanning oss ej skänkta för att brukas efter vår

fantasi eller för att förhäfva oss öfver dem, som sakna dessa fördelar, utan afsedda att tjena likasom till underlag för våra dygder, — och ju mera vi fått utan vår möda eller förtjenst, för destomera hafva vi att aflägga räkenskap. Fru Lake påminde om den unga maka, som aldrig kunde färdas annorlunda än åkande, fastän hon var rörlig i balsalongen och för öfrigt så kry, att, om det varit modernt, hon kunnat hoppa kråka kring Kungsträdgården, helst naturligtvis i någon pittoresk drägt, men som då först kom på fötterna, när mannen stod på — hufvudet.

Den som mest led af fru Lakes nycker och despotiska lynne var en systerdotter till hennes man. Dennas namn var Anna Dal och hon hade sedan fyra år tillbaka vistats i sin morbroders hem, der hon, efter föräldrarnes frånfälle, skulle blifva såsom barn i huset, men i sjelfva verket var den, som skötte och ordnade allt, äfven det som hennes kära moster både bort verkställa och medhunnit att utföra. Också fick den förra bära ansvaret och förebråelserna för alla brister; om förmiddagarne skulle hon läsa med barnen, om middagarne skulle hon hjelpa till i köket, och om eftermiddagarne läsa högt för frun.

Anna Dal var vid det här laget tjugo år gammal och kunde icke vinna någon uppmärksamhet genom af naturen förlänade yttre fördelar, men derimot egde hon både själens och hjertats egenskaper. En stor författare har sagt, att det som först synes är skönheten, sedan snillet och sist godheten, men mest värd är tvertom först godheten och oskulden, dernäst talangerna och sist behagen, så att egenskapernas relativa förtjenst stå i omvändt förhållande till deras framträdande i det yttre. Anna Dal var ful, men fulheten behöfver icke förtvifla, och det gjorde icke heller Anna, ty hon tänkte som så, att några skönhetssinnet mer eller mindre tilltalande linier i ett

ansigte hafva föga att skaffa med lyckan inom qvinnans rätta verkningskrets, eller hemmet. Ett ansigtes sanna värde ligger i hvad det uttrycker, och har själsbildning och godhet derpå tryckt sin ljufva prägel, så behagar det mera, än ett, som saknar denna intagande stämpel och endast lyser genom färg, som icke sällan kan utplånas med vatten. Dertill var Anna glad och öm och endast genom sin tålighet förmådde hon med tystnad fördraga snart sagdt dagliga utbrott af sin kära mosters ombytliga och missnöjda lynne. Det var den femte Carlsdagens firande hon öfvervar i sin morbroders hus, och den fjerde i ordningen, som hon den dagen tillbragte i köket, ty den första var hon ännu medlem af familjen och rörde sig bland de inbjudna gästerna. Hon var dock lika nöjd nu, som då, och den uppmärksammaste granskare skulle icke hafva kunnat uppleta en min eller en rörelse af missnöje eller saknad, — hon var den beredvilligaste amanuens åt den till dagens fest tillkallade kokfrun och sysselsatte endast sina tankar med att lära och inhemta upplysningar af den förfarna matlagerskan.

Fru Lake satt derimot vid toaletten och excercerade med hårfrisörskan, som svettades och nästan uttömt hela sitt idéförråd på det ej synnerligen rika hårets ordnande, utan att få det till nöjes.

»Kan inte mamsell få det lite yfvigare fram?» frågade fru Lake otålig.

»Icke utan valkar», upplyste frisörskan.

»Nå, så lägg dit valkar då!»

»Det tyckte ju icke frun om nyss», påminde den olyckliga.

»Lägg det då som det var för en stund se'n!»

För att få någon ledning för sitt omdöme om hvilket mönster frun menade, tänkte hårfrisörskan fråga: »hur mycket klockan då var?» — då det knackade på dörren

till sängkammaren och herr Lakes röst utanför hördes hemställa, om det icke vore möjligt för honom att få komma in och kläda sig.

»Kors i himlens namn hvad jag är olycklig», — utbrast nu frun — »som icke skall ega en enda allra som minsta lilla vrå att få disponera öfver!»

»Den der visan kan jag» — upplyste hennes man, — »och allraminst i dag besvarar jag den, som den förtjenar; nu går klockan på två och jag har ordnat dricksvarorna m. m., och måste nu tänka litet på mig sjelf!» tilllade han.

»Tänk en liten stund till, så skall du genast få komma in!» Och dervid blef det ännu en half timme, då hårfrisörskan aflägsnade sig, mumlande något om, att sådant arbete, som detta, borde ådömas såsom straff för något begånget gräsligt brott.

»Nå, min vän,» — frågade fru Lake sin man, — »hur tycker du jag är?»

»Klädd!» svarade Lake helt lakoniskt.

»Klädd!» — upprepade hans kära hälft — »ja, se att fråga dig, det är då egentligen enfaldigt, men jag får nog höra sanningen ändå innan det blir qväll,» tröstade sig frun och svängde sig framför spegeln.

»Bara jag slipper höra hvad du anser för sanning, men misstager dig på!» — invände Lake.

»Du sade ju nyss, att vi i dag icke skulle göra några tankeutbyten ... låt oss derför tala om något annat! — Jag skulle önskat att du varit inne och hört då hårfrisörskan beskref friherrinnan X:s klädning ... ack! du kan icke tänka dig, hvad den var dyrbar!»

»Hon är friherrinna, hon!» afbröt mannen.

»Nå ... än se'n då ... det rår hon väl icke för! ...»

»Tänk sammaledes, då det rör dig sjelf! ... men

det var egenteligen icke i den riktningen, jag väntade att du skulle förändra samtalet!»

»Hvad menade du då?» frågade frun.

»Jo, jag trodde, att du skulle tänka på min systerdotter litet!»

»Jaså ... på Anna! .... åh, Anna behöfs mer än väl der hon är, i köket! endera skall jag vara der, eller hon, men om hon vid ett sådant här tillfälle är der, då hon annars i all maklighet får sitta och läsa med barnen och jag släpa i köket, är det väl icke för mycket fordradt!»

»Om så vore förhållandet, ja» — vågade mannen invända; — »men det hör då icke nu hit ... jag tycker endast, att då hon är en nära anhörig, hon just vid ett tillfälle som detta icke bör tillbakasättas ända derhän, att hon icke ens synes till. Våra umgängesvänner känna ju, såväl hennes ställning till vår familj, som de omständigheter, derunder hon vistas hos oss, att de icke kunna underlåta anställa betraktelser öfver att hon vid en familjfest helt och hållet saknas.»

»Jaha! ... jag skall genast gå ut och tillsäga sköna Anna att komma in, och jag skall likaledes genast ställa mig sjelf vid spiseln!» — utfor frun häftigt uppblossande.

»Lugna dig, min vän ... för fridens skull må det då hellre vara som det är ... och dermed är säkert Anna nöjdast; äfven om det gälde en uppoffring, lider hon den hellre sjelf, än att hon fördrager att du eller någon annan uppoffrar sig för henne, allraminst under de förhållanden, som du synes stå i begrepp att inleda!»

»För öfrigt», — invände frun — »har Anna ingen passande klädning, men hade hon det, så skulle du få se, att jag skulle sätta mitt beslut i verket!»

»Ingen klädning!» — upprepade Lake. — »Än den hon fick till jul, och som redan för tre veckor sedan lemnades

till sömmerskan, just för att kunna blifva färdig till i dag?» —

»Men som måste läggas å sido med Annas eget bifall, för att sömmerskan skulle kunna medhinna att få min färdig, hvartill jag fick tyget af dig på min födelsedag, den 12 Januari, ... och som jag dagen till ära bär!»

»Jag tackar allra ödmjukast för hedern!» sade Lake, djupt bugande.

»Gud välsigne och bevare den, som ringer på tamburdörren!» utbrast frun och omfattade med största skyndsamhet det lyckliga tillfället att afbryta samtalet och aflägsna sig.

Bugande och lyckönskande anlände den ena gästen efter den andra och slutligen äfven den gamle vännen Annig.

»God dag, god dag och hjertligt välkommen, käre broder!» helsade honom värden.

»God dag, mitt herrskap, och lycka till broder på Carlsdagen, den 25:te i ordningen sedan vi först råkades!» — helsade Annig tillbaka; — »må du lefva lycklig som hittills, många Carlsdagar!» tillade han.

»Tack, tack, min hedersvän!» — svarade värden; — »och må du snart reda dig ett bo, så att vi må kunna fira Anders i ditt hem!»

»Ja, ja», — bekräftade värdinnan med all den liflighet, som städse hos henne väcktes när tillfälle till ökad umgängeskrets yppade sig, — »för all del fria snart ... lofva mig det!» —

»Ja, ja, ja,» svarade Annig, redan något besvärad af påstötningarna.

»Annig tänker som så, att edert tal endast skall vara ja, ja, för att icke synda», inföll en af sällskapet.

»Ha, ha, ha!» skrattade flera, mer och mindre bekanta, som samlat sig kring de samtalande.

»Men låt det snart blifva mer, än detta eviga ja, ja, som jag nu hört i tio år», — förmanade värdinnan — »tänk på att snart vill ingen hafva dig, ty du blir för gammal!»

»Det blir min sak, det», mumlade den illa ansatte Annig.

»Du har riktigt råkat i klämma, bror!» — »Stackars bror Annig!» ljöd det i olika tonarter från flera håll.

Annigs förlägenhet ökades ända derhän, att han snart sagdt icke visste, hvar han skulle göra af sig, då värdparets manande inbjudning till smörgåsbordet räddade honom och den ene efter den andre småningom aftroppade till matsalen.

Värden ifylde glasen af den svenska potatislikören och stod just i begrepp att höja sitt glas för att dricka sina gäster till, då han, efter att hafva öfverblickat församlingen, utbrast: »hvar är Annig?»

»Ja, hvar är Annig?» upprepades i korus.

»Kanske han är qvar derinne», förmodade värdinnan och begaf sig in i det rum, der han senast varit synlig, under det värd och gäster spridde sig i de öfriga rummen för att leta efter den saknade.

»Har Anna sett Annig?» frågade en stund derefter fru Lake i köksdörren.

»Ja, han hälsade på mig när han kom, och ...»

»Hvad för »och»?» frågade frun.

»Och frågade, hur jag mådde ... och att han hoppades råka mig derinne», svarade Anna helt uppriktigt.

»Det var då för väl att han hoppades det ... och må det bekomma dig väl! — men hvar är han nu?» frågade frun.

»Det vet jag icke, jag har ej sett honom sedan!»

Förvåningen blef allmän, ingen visste, hvar Annig var, ingen hade sett eller hört honom, sedan han fälde

orden »det blir min sak, det», och hans vän Lake, som väl igenkände hans öfverrock, kunde vid ett noggrant genomgående af ytterplaggen i sin systerdotters, för dagen till kapprum inredda, jungfrubur, icke upptäcka hans rock; han måste således hafva gått sin väg.

»Hör du, Carl, kanske han blef »lissen»,» — sade fru Lake till sin man — »för vi skämtade med honom?»

»Då hade han satt sig att sofva på närmaste soffa», skämtade värden under allmänt bifall.

De, som kände Annig och hans ställning till familjen Lake, förundrade sig öfver, att han just den dagen skulle, som de yttrade sig, fatta humör öfver sitt värdfolks i det hela oskyldiga täflan att sätta honom i förlägenhet och klandrade honom för att, på sätt som skett, hafva stört dagens glädje; ett fåtal menade derimot, dock i all tysthet, att man icke alltid är stämd att uppfatta allt som skämt, allraminst då ämnet blifvit ett älsklingstema, som omtuggas vid alla möjliga tillfällen.

Till följe af hvad som inträffat blef imellertid stämningen något stel vid middagens början, men när drufvans safter utöfvat sitt lifvande inflytande och verkat glömska af händelsen, stod glädjen högt i tak. Den räckte dock icke länge, och så är det alltid, — den Letheiska vågen har äfven sitt återsvall! När middagen med alla dess kräsligheter samt mer och mindre lyckade tal och skålar var slut, återvände med af hvilan stärkta krafter tankarne på, hvart den försvunne Annig tagit vägen. Bekymmer, som trycka oss, aflyftas icke genom tillfälligt verkande döfningsmedel, ty när desammas flyktiga ångor fördunstat, vaknar ängslan åter, ofta med större och än mer oroande makt. Det fick dagens hjelte erfara och hans oro minskades i sanning icke, när ett bud med bref till Annig återkom, efter att förgäfves hafva

sökt denne, både i hans bod och bostad; ingen hade sett honom sedan han gått på middagen.

När Annigs gamla städerska genom budet från Lake mottog den högst oförväntade underrättelsen om sin husbondes försvinnande, hade hon naturligtvis ingen ro i hemmet. I största hast kastade hon på sig en schal och ilade i lokomotivfart utför trapporna och öfver gatan till fru Dängholms mjölkmagasin, dit hon instörtade med qväfningssymptomer af bara talträngdhet, och det var på ett »hullhår» när, som fru Dängholm uttryckte sig, att gamla Stafva satt sig i ett stort fat med nyss förut för tredje gången uppkokad grädde. Till all lycka fanns det andra varor än mjölk och grädde i magasinet, och som fru Dängholm var skarp i diagnosen hade hon redan iakttagit, att besöket gälde något helt annat, än att köpa kaffebröd, hvarför hon bad Stafva stiga in i rummet innanför sjelfva »botiken», der vi lemna dem, sqvallrande om den vigtiga tilldragelsen.

I boden åstadkom den underrättelse, budet medförde, ännu större förvåning och verkningarna voro nästan otroliga. Biträdena slogo sina kloka hufvuden tillsammans och gjorde kalkyler öfver det kapital, som skulle kunna erfordras för den förmånliga affärens öfvertagande. Den unge femtonårige Janne Paddén var så listig, att han anmälde sig sjuk och bad att få gå upp och lägga sig; uppkommen på rummet, kastade han förklädet i väggen, så att ännu i dag synes en fläck efter detsamma, hoppade i öfverrocken och sedan i en droska och åkte till sin mamma, tvätterskan Paddén i Hornskroken och frågade, om hon hade några pengar att insätta i affären, då Janne nog skulle sköta den. Gumman lemnade genast tvätten åt sitt öde, gick ut och var, efter ett par timmars förlopp, på återväg från norrtull, hunnen helt nära »Piperska Muren» på Kungsholmen, allt för att berätta den sorgliga händel-

sen med Jannes husbonde. — Den ene efter den andre af Annigs yrkesbröder, till hvilkas kunskap berättelsen om hans mystiska försvinnande redan kommit, uppvaktade i boden med alla möjliga slingrande förfrågningar; ett par af dem besökte egaren till det hus, der boden var belägen, och erbjödo förhöjning på hyran samt hyresbeloppet i förskott för hela deras *lifstid*, som egendomsegaren tilläts bestämma. Denne senare, mindre förvånad, än smickrad af ett så vidsträckt och förtroendefullt öfverlemnande, kom i ett så sangviniskt öfverretadt tillstånd, att han höll på att mista förståndet och måste intaga kylande pulver.

Ju längre det led mot qvällen, desto talrikare blefvo besöken i boden.

»Det blir nödvändigt anmäla hans försvinnande i polisen!» sade en.

»Herre Gud! har han gått ned på isen?» frågade en döf gumma, som höll en torkad sej i famnen, som om det varit ett lindebarn.

»Ja!» skrek ena bokhållaren med sådan stentorsstämma, att en vårdslöst upplagd edamerost rullade ned från hyllan af luftdallringen och höll på att skrämma lifvet ur katten.

»Usch då! här spökar... det är riktigt hemskt», menade en annan och aflägsnade sig med en sill under armen.

Som vi redan veta, steg oron till sin höjd i Lakes hem när budet återkom, utan att medföra några upplysningar om vännen Annig. Vid sådana tillfällen faller modet hos den högfärdige, derför att det icke är det sanna, och lemnar rum för mildare känslor, och dessa senare yttrade sig på det sätt hos fru Lake, att hon gick ut i köket till Anna och bad henne komma in.

»Nu är ju det värsta undanstökadt för i dag», — sade hon med den välvilliga ton, hon egde till sitt förfogande,

om hon ville använda den, — »gå derför och kläd dig och kom in, så är du både snäll och välkommen!»

Anna tackade, och van att i hvad fall som helst utan invändningar lyda, gjorde hon det desto hellre nu, som hon icke på mången god dag hört sig så mildt tilltalas af sin kära moster. Hon hemtade för den skull i tamburen nyckeln till sitt rum, hvilket, som vi veta, för dagen var taget i anspråk för gästernas ytterplagg. Inkommen i rummet tände hon ljus och drog den för alkoven hängande gardinen åt sidan, då hon af förskräckelse ryggade tillbaka och var nära att tappa ljusstaken i golfvet. — Utsträckt på hennes säng låg en man, hvars ansigte nästan doldes af öfverrocken, han bredt öfver sig. — Efter att hafva hemtat sig från den första öfverraskningen och tagit mod till sig, nalkades hon sakta sängen och lyfte försigtigt på det provisoriska täcket, öfverrocken, och... hvad får hon väl skåda? — Derunder hvilade den saknade och eftersökte — Anders Annig, djupt inslumrad.

Anna Dals första tanke var att skynda derifrån och omtala sin upptäckt för morbrodern, men efter en stunds pröfvande af skälen för och mot lämpligheten af infallets verkställande, fann hon det klokare att sjelf väcka den sofvande. Med ljuset i handen nalkades hon således sitt inkräktade läger och ropade med mild röst usurpatorns namn.

»Ja, ja, min goda ängel... ja, ja!» svarade Annig mumlande.

»Herr Annig då, vakna nu en gång!»

»Ja, min vän... jag kan ej komma närmare, än jag är!» fantiserade Annig.

»Herre Gud! jag tror, han yrar!» utbrast Anna orolig.

»Nej, det är mitt rena allvar... jag menar så ärligt», svarade Annig, alltjemt slumrande.

»Stig upp, herr Annig!... morbror och moster komma», ropade Anna lifligt.

Yrvaken reste sig Annig häftigt upp och, seende omkring sig förvånad, stannade hans blickar stirrande på den framför stående Anna, under det hans ansigte var besjäladt af det intryck, den angenäma drömmen qvarlemnat.

»Det är sant således! ... eller hur är det... har jag varit afsvimmad?» följde Annigs oredliga frågor på hvarandra.

Anna, som genast uppfattade att Annig befann sig i ett tillstånd af ovisshet, började nu redogöra för hvad som inträffat sedan hon talade med honom; men hon kom icke långt i sin berättelse, innan hon afbröts af Annig, hvars minne nu uppklarnat.

»Ja, så var det», sade han, »jag minnes nu allt! — Således var det endast en dröm», — tillade han och sänkte hufvudet mot bröstet, — »hvarför väckte ni mig, fröken Anna, då jag drömde så ljuft?»

»Får jag höra, hvad herr Annig drömde?» bad Anna under inflytande af den mest oförstälda glädje öfver, att hon misstagit sig på att Annig var sjuk.

»Jag drömde om er, min fröken», svarade Annig, »jag drömde om ett hem med er, i välmåga och frid, i ett doft af helsa och ordning, om ett enkelt bord med sunda rätter, tillagade af er, som jag i drömmen såg dermed sysslande, lika intagande, lika husmoderligt verksam, som jag såg er i middags... När jag väcktes var jag lycklig!» ...

Anna stod stum, men vältaligare i sin tystnad, än tal förmår uttrycka.

Närmande sig Anna räckte Annig henne handen och yttrade: »det är första gången, jag talar så öppet, som i dag, men ni vet, älskeliga Anna, mitt hjertas önskan, som förut blifvit i mer förtäckta ordalag er delgifven —

jag vet ej hvarför så skett, — lika litet, som jag kan förklara, hvarifrån modet nu kommit! ... Anna, om min sälla dröm kan blifva verklighet, så beror det blott af dig!»

Anna fattade Annigs hand, blickade honom trofast i ögonen och sjönk till hans bröst.

»Det var en faslig toalett», hördes i detsamma fru Lakes röst i dörren; »men hvad i herrans namn ser jag!» tillade hon och slog ihop händerna samt rusade som en pil tillbaka i våningen, dit hon instörtade andtruten och utropade:

»Mitt herrskap... Carl... en uppenbarelse... den försvunne... skynda er, skynda er!»

»Hvad är det?... hvad har händt?» ropades i korus af gästerna.

I ett nu voro spelborden tomma och kammarmusikus Å., som höll på att ackompagnera en nyss påbörjad duett, anslog i förskräckelsen ett så kraftigt ackord, att fyra strängar brusto på pianot... hela sällskapet rusade ut, företrädda af värdinnan.

Den scen, som nu följde i kapprummet, låter lättare tänka sig, än beskrifvas. Lake omfamnade i glädjen sin vän, som af Anna fått kunskap om den oro, hvari han ofrivilligt försatt hela sällskapet, och allt andades den uppsluppnaste munterhet.

»Kors, hvad Anna håller sig nära Annig!» sade den alltid påpassliga fru Lake.

»Ja ... och med full rätt», svarade Annig något kort; men tillade i en annan ton och efter att hafva fattat Annas hand: »ty i fröken Anna Dal har jag äran presentera min fästmö!»

»Bravo, bror Annig!» — utbrast vännen Lake, — »ni passa väl för hvarandra och det har skett som jag länge önskat — jag lyckönskar er af hjertat!»

Som träffad af åskan, var fru Lake den enda, som

stod stum i den larmande församlingen; än stirrade hon på Annig, än på Anna, och först efter att af sin man med en lätt påstötning hafva blifvit väckt ur sitt apatiska tillstånd, steg äfven hon fram och hembar de trolofvade sin gärd, åtminstone af formel uppmärksamhet.

För sin vän Lake omtalade Annig senare, att, som han plägade uttrycka sig, »han verkligen blifvit ledsen» på middagen öfver den ständigt upprepade maningen, att han skulle gifta sig. »Min mening var,» sade han, »att endast aflägsna mig på en stund, och derför begaf jag mig ut att hemta min rock; utkommen i förstugan, stod dörren till ditt kök öppen, och der hade jag tillfälle betrakta Annas husmoderliga verksamhet... Jag kom i betraktelser, som du utan tvifvel förstår, min gamle vän, utan att jag behöfver skildra dem,... betraktelser, som alstrade drömmen och som följde mig in i Annas rum. Strax efter jag dit inkommit, anlände nya gäster, hvarför jag drog mig undan i alkoven och nedfälde gardinerna; en stund derefter hörde jag dörren låsas utifrån, och i afvaktan på att den åter skulle öppnas, satte jag mig på sängen, der jag snart måtte hafva insomnat, drömde och vaknade... nej, väcktes af henne, som nu är min, till ett nytt lif, och jag prisar mitt lyckliga ödes verk!»

Aftonen blef den gladaste och vid supén föreslog värden de trolofvades skål, som tömdes i fradgande drufmust, under önskningar om all möjlig verklighet och många, många små — »annigar».

Ett bröllop i Paris

eller

Hvad man säger afsides.

Föräldrarne.

— Ändtligen är det afgjordt. — Hvilken glädje för föräldrarne, när man befriar dem från en ogift dotter!

Mammas förnäma bekantskaper.

— Lycklig ni, som ej behöfver riskera någon mesallians: er dotter kan ju gifta sig med hvem som helst, då derimot min Julie ...

— Det ä' sant, fru grefvinna! Er fröken Julie måste minst ha någon gammal afskedad minister... Min Emmas man är derimot helt ung ...

Betjeningen.

— Tusan vet, om hon inte har skinn på näsan, den der blifvande lilla frun! Eller hvad tror du, Lolotte?

— Skada på karl! ... Så älskvärd! Så schangtil! I går senast, när han passerade förmaket, tog han mig om lifvet.

Han bryter med det förflutna.

— Det fordras verkligen att vara så inskränkt som du, min käre Gustave, för att låta binda sig så snart ... Men jag förlåter dig, om du kommer och berättar mig dina intryck ... Hahaha!

Hans vänner.

— Förlorad för menskligheten!
— Fångad som i en råttfälla!
— Jag beklagar honom!
— Ja, men kanske det inte ä' så dumt ändå ...
— Affär ä' affär!

Hennes väninnor.

— Nå, gratulerar, min söta Emma!

— Ja, vet du, jag såg din Gustave i går till häst i Boulognerskogen ... Hvilken ståtlig fux ... och en sådan näpen engelsk groom! Ack, du är bra lycklig!

Andra mammor.

1.

— Besynnerlig smak hos den der Gustave... Emma, som är så spinkig ... Hvilken olikhet med dig, min Adèle! ... Karlarne se endast ryggen nu för tiden ...

2.

— Hm! ... Gifta sig med en så'n koloss som Emma ... Ah! om hon hade blott fjerndelen af min Olympias eteriska och fina väsen ...

De älskande tu.

Hon. Jag sa' åt min onkel: hvad min hemgift angår, så tycker jag mest om obligationer.

Han. Ja, för f—n! Men framför allt inga spanska räntepapper!

Betraktare på afstånd. Hur sälla, hur förtjusande, de båda älskande!

Utstyrseln betraktas af damer.

— På min ära, garnityr af äkta Alençonspetsar! ... Hvilket öfverflöd!

— Bevars väl, en utstyrsel, som åt en prinsessa ... De ha plundrat alla Louvrens stora magasiner ...

— Hur löjligt! Bara skryt, förstås ...

— Simpelt folk, som har handeln att tacka för sin uppkomst ... Men de ä' sig alla lika ...

Utstyrseln betraktas af herrar.

— Charmant! Pikant, att få beundra den älskvärda brudens intressanta små persedlar! ...

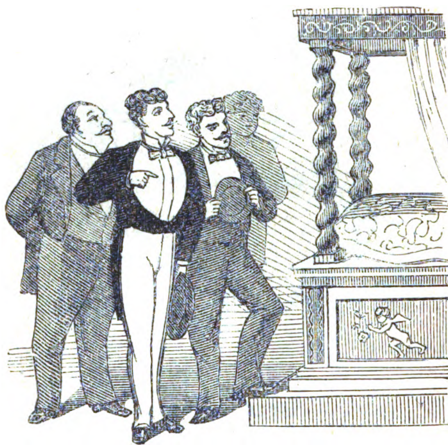
— Jag brukar visserligen blott ombesörja beklädnadspassevolansen för mitt husarregimente ... men jag undrar ändå, om inte de der underplaggen ä' för långa ...

Brudgåfvorna.

— En man, som skänker en så elegant schal, och ett sådant halsband, och så dyrbara örhängen, skulle jag taga med tillslutna ögon!

— Och när man tänker på, att med all den här grannlåten blir den der jäntan lika hvardaglig för det! ...

Brudparets våning.

— Är det månne en tron eller ett altare? . . .

Andra svärföräldrar.

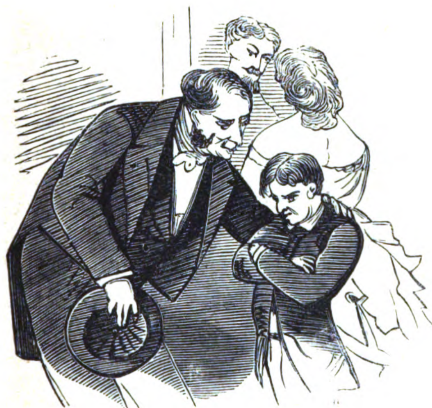
— Min fru, kommer ni inte med och betraktar utstyrseln?

— Nej, min herr man, jag anser detta uppvisande högst oskickligt, och jag gaf sjelf ett exempel på det anständiga, då jag gifte bort vår egen dotter. Inte en gång brudgummen fick se en skymt af hennes garderob.

Skolkamraterna.

— Tänk dig, min vän, att mamma ville ovilkorligen gifta bort mig med den der herr Gustave ... Emma kan han möjligen behaga, men ... Kära du, jag såg honom i somras vid baden i Trouville ... jag säger inte mer ...

Kusinen.

— Hvad går det åt dig, min gosse?

— Ah, min herre, fattar ni det inte? Min kusin gifter sig, den trolösa! Det skall döda mig!

Onklarne.

— Det är för galet! Jag kommer inte att ge dem en sou!
— De borde åtminstone ha frågat mig till först.

Familjens intima vänner.

— Jag är intim vän af familjen ... känner till en viss ledsam liten episod för ett par år se'n ... Föräldrarne hade förlorat allt hopp om att få henne bortgift ... Tur, i sanning, att träffa den der beskedliga karl'n på sin väg! ... Hm! ...

Klubbvännerna.

— Inte så illa, den lilla! ... Ser f—n så mycket sötare ut än Cascarinette; men saknar hennes chic.

Hrr artister.

— Vår käre Gustave's tillkommande har ganska vacker hy.
— Åhja; men hennes byst är, oss imellan, inte proportionerlig, och hennes toaletter ä' något för borgerliga.

Sista resursen.

Hon. Och när jag tänker på, att om min mor satt sin hotelse i verket, att narra den der gamla stofilen, han som spelar whist der borta, att fria till mig, så hade jag varit tvungen att svara ja, bara för att bli gift en gång ...

Vid kontraktets undertecknande.

Hon. Ändtligen! Han kan nu inte ändra sitt val, Gudskelof!

Han. Ändtligen! Förmögenheten är min ... Jag är rangerad karl igen ...

Konklusion.

Måtte de bli lyckliga och få — lagom stor familj!

iografier

af

Helmer.

1.

Konung Saul.

en juden Saul var en knipslug en
som sökte åsnor bland sin tids profeter
(besatt originel var den idén
och smickrande för allt hvad åsnor heter);
mot David dock han ej betett sig snyggt,
såvida bibelordet ej bedrager,
som visar oss hans svåra ändalykt
och ställer honom i en ruskig dager.

2.

Konung David.

Kung David, han, som var sin tids Sjödén,
gaf liksom kattorna konsert på taket,
var amatör af sång och hvita ben,
men, fick han välja, såg han helst ett naket.
På gamla dagar vardt han slapp och slö
och blef derför af doktorn ordinerad,
att han i bädden skulle ha en mö
på hvar sin sida — och blef så kurerad.

3.

Prins Absalon.

Prins Absalon for lite illa med
sin fars intimaste inklinationer *)
och slog ihjäl sin bror (en dåtidssed,
som räknades till smärre muntrationer).
Till något riktigt stort man trodde nog
den judepojken vara klippt och skuren,
nej, inte klippt, ty hårets längd blef sist
hans död -- han dog *luggsliten* den filuren.

4.

Simson.

Den mannen Simson af de filistéer
som buse ansedd var i all sin dar,
bar ständigt oklippt hår och fick idéer,
för hvilka man visst baxnats lite hvar,
blef med en hårfrisörska smått lierad
och fick på ögonen för hennes skull,
blef så allt mer' och mera deklinerad
och stöp uti ett slagsmål vid en tull.

5.

Diogenes.

Diogenes, en »tunnklädd» filosof,
som än i dag besjunges nolens volens
i mången mer och mindre lyckad strof,
fann nådens solsken mindre värdt än solens,
gaf skräddare och hyresvärdar f-n
och blef bekant för sina många finter,
bland annat att med lykta midt på da'n
uppsöka menniskor ibland — Korinter.

*) II Sam. 16: 22.

(Forts. framdeles.)

Huru jag fick rum.

Också en bostadsbristshistoria

af

EJNAR.

I våra bistra tider blir man sannerligen som en schakal, när det gäller att skaffa sig bostad; man blir som en gök, hvilken ej gör sig samvete öfver att kasta alla andra ur boet.

För att förskaffa mig rum, begagnade jag till en början ett eget sätt. Jag antecknade ur »Dagens Nyheter» de olyckshändelser, hvilka enligt nämnda tidning haft döden till följd. Jag gjorde mig underrättad om de så plötsligen ur lifvet bortgångnas adress och begaf mig till ort och ställe för att söka erhålla det rum de lemnat.

I skolen få höra med hvad resultat.

För en längre tid sedan stod det i D. N:r, att skaldekungen Ahlstrand fallit ned på gatan och aflidit.

Jag skyndade till hans bostad i Bryggargränd. Jag knackade på. Framför mig stod en liten person med kostligt utseende.

— Förlåt mig, sade jag, har skaldekungen Ahlstrand bott här?

— Bott!

— Ja, han dog ju på gatan i går.

— En konung dör aldrig på gatan, vore han än gammal som gatan, sade den lille, förnärmad. — *Jag* är Ahlstrand!

— Jag ber tusen ...

För att blidka majestätet, såg jag mig nödsakad att för en krona tillhandla mig en af hans sånger, fyra sidor stark. Det var ett fruntimmers dödsruna, som slutade så:

»Din andes suck i qvällen jag förnimmer,
Och säga hvad man vill, du var dock ett gentilt fruntimmer».

För några dagar sedan stod i D. N:r, att en person vid namn Johan Fagerström blifvit ihjälslagen i Hagaparken.

Den, som nästan ögonblickligen satte sig i en omnibus och sedermera stretade uppför Trebackarlånggatan, det var jag.

Jag trädde in i ett kök, der en man med friskt och robust utseende var mig till mötes.

— Är det här, frågade jag så deltagande som det var mig möjligt, som den olycklige Johan Fagerström i lifstiden bodde?

— Hva' f—n är det herrn säger! röt den robuste mot mig med en förskräckande basstämma.

— Är det här, som den olycklige ....

— Ah, olycka mig hit och olycka mig dit! Är det herrn, som slagit ihjäl mig i »Nyheterna», så hade jag god lust att göra herrn samma tjenst tillbaka, men här på stället ändå! Gå inte mina kamrater och göra spektakel af mig, att jag kunde vända ut och in på ögonen! Somliga säga, att jag spökar, andra, att jag är uppstånden! Jo, det var dödsfall och uppståndelse på en gång, så hin har inte sett maken!

— Herrn är således Fagerstr ....

— Jo, så hittar det på att hända — och Fagerström

lefver så länge som både herrn och »Nyheterna» tillsammans! Jag fick en örfil i går i Hagaparken och gaf bort fem, det är hela händelsen, det.

Jag begaf mig i flygande fart derifrån.

Någon tid derefter läste jag i D. N:r, att en sömmerska Karolina Lundström kastat sig i Stadsgårdshamnen af olycklig kärlek och gått till botten.

Jag efterforskade och fick kunskap om, att en sömmerska med åtminstone samma tillnamn var boende eller hade bott på Svartens gata å söder.

Jag fann slutligen stället. Vid mina anspråkslösa knackningar öppnade en ung flicka med ett behagligt utseende dörren.

— Det är detta rummet, som är ledigt, förmodar jag.

— Ledigt?

— Ja, sedan fröken Lundström tog sin bostad i Stadsgårdshamnen. Herre Gud, hvad hon måtte ha varit för en rar och trogen flicka! Vore hon i lefvande lifvet, skulle jag på mina knän erbjuda henne mitt hjerta och min hand.

— Min herre, sade den unga flickan — *jag* är Lundström!

— Hvad behagas .... Stadsgårdsha .... hopplös kärl .... Nyheter ....

— Jag är inte kär alls, skrattade den unga flickan, — åtminstone inte hopplös kär. Stadsgårdshamnen fruktar jag för som för kopporna. Och »Nyheterna»? Ja, det är tidningen, som tagit sig vatten öfver hufvudet; inte jag.

Både i blygsel och förargelse vände jag flickan, huset och hela Svartens gata ryggen.

Hemkommen till mitt kyffe, från hvilket jag blifvit uppsagd, svor jag en dyr ed att ej söka min lycka genom D. N:s »Olyckshändelser» vidare. Jag märkte att

dess offer hade en förvånande likhet med Thors bockar, i det att de expedierades om qvällen, men stego upp lika friska om morgonen igen — vid samma tid som underrättelsen om deras förflyttande till en annan verld gick staden omkring.

Jag hade fått en annan idé. I min närhet bodde en läkare, hvilken alltsom oftast besökte sina sjuka. Jag beslöt att på vederbörligt afstånd följa honom. Skulle något dödsfall inträffa, ämnade jag att som en gam slå ned på den lediga lägenheten.

Bland andra besökte han en enkefru, som led af en obotlig sjukdom. Jag hade mina små funderingar på att taga boet i besittning, så snart hon flugit ur det.

Det var en dimmig morgon vid niotiden. Efter vanligheten följde jag läkaren som hajlotsen följer hajen. Jag kom in i förstugan till den sjukas bostad. Man sade, att hon var död.

Men jag var ej ensam. Jemte mig voro legio i förstugan. Jag hade förut sett åtskilliga af dessa figurer der, men visste ej, att de liksom jag hade till valspråk: »den enes död, den andres bröd».

— Hvad skulle herrn vilja? sporde en röst ur hopen. Falka efter rum kanske?

— Inte utan, svarade jag.

— Kuggad! fortsatte en annan röst. Klättra då hellre upp med Münchhausen och hyr rum i månen. Ty här hyres rum efter alfabetet, skall jag säga. Och derför råkar jag allt att stå i första rummet, så sant jag heter Andersson.

— Hå kors! Har man sagt *A*, skall man säga *B*. Bergström är mitt namn, mig till heder ....

— Och mitt namn är Cedergren ....

Jag blef slagen. Ty efter som mitt namn började

med Z, kunde jag ej ha den minsta förhoppning att komma med i räkningen.

Jag fick sedermera korn på att läkaren besökte en gammal ungkarl på Vesterlånggatan. Han låg på sotsängen och adderade ihop sina synder. Här var någonting för mig. Jag följde läkaren hack i häl.

Ej är här stället att klaga öfver de oerhörda lidanden, jag hade att utstå, både af en oblid väderlek och af de mest infernaliska liktornar, af hvilka jag lidit, alltsedan den dag jag föddes, men som nu mer än annars satte sig upp mot mig — liksom om ej de sjelfva varit hyresgäster i mina ännu obetalda pjexor.

Det var en qväll, jag stod i otålig förväntan. Läkaren kom plötsligen ned från sin patient. Vi varseblefvo ej hvarandra, utan slogo våra kloka hufvuden ihop. Det gnistrade för mina ögon.

— Nå, det må jag säga, utropade läkaren satiriskt, jag stöter imot min egen skugga! Det var ett naturfenomen!

Att »skuggan» mulnade, må man ej undra på.

— Jag har nog märkt herrn, fortsatte läkaren. Herrn hör till de der döddansarne.

— Döddansarne ...?

— Ja, de, som vänta på sin nästas död för att »annektera» deras bostad. Men här springer herrn som vilden efter himlahvalfvet: lägenheten är redan uthyrd.

— Uthyrd ....!

— Ja, till en min slägting, notarien G. Det har jag stält om.

— Är då mannen deruppe redan död?

— Nej; men inom ett par dagar, såvida lyckan är god.

Nu afgaf jag löfte att ej segla i läkarnes kölvatten vidare. Men något skulle göras; det var helt enkelt en

nödvändighet. Jag måste nämligen i samma vefva flytta från det ställe, der jag förut haft min varelse, och stod plötsligen icke på bar backe, utan på något som är värre, på en gata med kullersten.

Jag vandrade nu ensam ut på vinst och förlust, jag månde träffa ut för lefvande eller döda; men rum skulle jag ha. Jag får dock erkänna, att der jag såg hvita lakan för fönsterna, der gjorde jag halt.

Ett sådant halt gjorde jag första qvällen af min husvillhet vid Hornskroken, i närheten af den beryktade »sjutiofyran».

Det gick mig bättre än jag trodde. Värden sade sig ha uthyrt ett par rum till ett äldre, ogift fruntimmer; men detta hade nyligen aflidit. Åtminstone ett af rummen kunde stå till min tjenst.

— Min herre, sade jag, »fåglarne under himmelen ....»

— Jag förstår halfqväden visa, svarade han; men här fins sannerligen icke en fläck under tak, der herrn kan få hvila sitt hufvud.

— Men de två rummen ....?

— Ah, menniskan dog ju i går, vet jag, och ligger i det ena rummet. Men om herrn vill ligga i det yttre rummet, så gerna för mig. Är herrn mörkrädd?

— I en tid af stor bostadsbrist får man ej ge sådana känslor rum, svarade jag. Jag skulle vilja hyra mig in i en familjgraf.

Jag blef förd in i rummet. En soffa anvisades mig. Det medförda ljuset släcktes. Efter några små fantasier insomnade jag godt.

Men vaknade vid .... att ett ljus tändes i det rum, der den döda låg! Vaknade vid att dörren sakta knarrande gick upp till mitt rum ....

O, himmelska makter! Mitt hår reste sig rakt upp,

som om jag på en gång blifvit förvandlad till en igelkott. Mina ögon ville tränga sig ur sina gropar. Hela min arma varelse skakade af fasa.

Hvad såg jag?

In trädde liket genom dörren, klädt i sin hemska, hvita svepning. Det bar ett droppande talgljus. Det skred på ett fasansfullt sätt framåt, tyst, prasslande, smygande! En djup suck hördes — kom det från spöket eller var det jag sjelf, som gaf upp andan?

Jag tyckte, att det riktade sin glanslösa blick på mig. I mitt samvete dundrade det liksom med åskor, att nu kom straffet, derför att jag sökt skaffa mig bostad efter aflidna. Jag lofvade mig sjelf, att om jag komme väl härifrån, skulle jag bli ett pelarhelgon, en Jerusalems skomakare, en .... ja, jag vet ej allt.

Intet tvifvel mer: liket närmade sig min soffa! Nästan vansinnig af fasa, hörde jag det tala sålunda:

— Hvad i Herrans namn vill detta säga!

Hu! Det ljöd som den ihåliga, skakande rösten från Pythias grotta i Delfi!

Den döda närmade sig! Som träffad af en elektrisk stöt, var jag inom en sekund på golfvet. Jag kastade mig på knä framför den förfärliga uppenbarelsen.

— Nåd, nåd, nåd! ropade jag.

Jag hörde en röst, hvilken ljöd som:

— Nå, herre min skapare, tror jag ej, att det är sjelfva Rudolf Z.!

Det är mitt namn!

Det kändes mig, som skulle det bära af »upp genom luften, bort öfver hafven» ögonblickligen.

I samma stund kastade jag en ofrivillig blick upp.

Tvädubbla fasa! Den döda var — min gamla värdinna, när jag bodde på Svartmangatan, hvilken .... ja, hvilken jag ännu var skyldig 50 kronor för hyra!

Hade hon kommit att föra mig till Tartaren för min skuld af 50 kronor! Det kunde varit nog att föra mig midt öfver, till »sjuttifyran», tyckte jag.

Ljuset var nära att brinna ned!

Ännu en gång hördes en röst. Jag såg den dödas läppar röra sig:

— Hvad ligger herr Z. der och åbäkar sig för? — Herren vete, huru han kommit hit; men stig nu upp och betala sin gamla hyra. Det kan vara på tiden nu, tycker jag.

Fordra hyra efter sin död. Det der stötte på Stockholms husvärdar.

Jeppe Nilsson på Berget nöp sig i armen för att känna efter, om han var död eller lefvande; jag gjorde på samma sätt. Han trodde sig dock vara i himmelriket; jag trodde mig vara på andra stället!

Jag nöp äfven fram min plånbok — jag hade till hyra i förskott — och framtog mina kronor.

— Fru .... borg, sade jag stammande, hvar ä' jag?

— I huset N:o 00 Hornsgatan, svarade den döda trygt.

— Hu! Och frun går efter sin död ....

— Död! Nej, bevars! Jag har varit skendöd bara; det har händt mig ett par gånger förut. Lyckligtvis vaknade jag i rätt tid.

Ett par Lugnås' qvarnstenar föllo från mitt bröst.

— Nå, så Gudskelof! utropade jag och öfverlemnade jublande till henne hela min kassa.

Hon tog nigande mot den, fortfarande klädd i svepningsskruden.

Dertill hade hon ju äfven sina — svepskäl.

— Herr Z. önskar hyra rum, kan jag förstå.

— Ja, bästa fru .... borg, om ....

— Nå ja, efter herrn är en ordentlig betalare, skall herrn få hyra det här rummet.

Jag har ingenting mer att tillägga, än att jag fick rummet för en skaplig hyra. Jag bor der än och mår bra. Min värdinna ser jag dag ut och dag in; men inte ser jag »spöken på ljusa dagen» för det.

Men »then natten» glömmer jag aldrig!

Min Petronella.

Att »älskarinnan» hyllning ge,
berusad, knäpper man på lyra
med friska tag — vasserra tre! —
men glömmer hemmets lilla myra,
den hulda makan gång på gång;
må ymnigt nu ur »ådran» qvälla!
min hustru egnas denna sång,
min dyrkansvärda Petronella.

För sina år hon har vigör
till både själ och till lekamen;
på lifvets skådeplats hon hör
till farsen mera än till dramen.
Lik eolsharpans toner är
ej hennes stämma, den hörs gnälla
som klarinetten ungefär; —
dock kär jag håller Petronella.

Ej heller hyn är just förnäm,
nej, brun och grof som rågbrödskakan;
en envis fläck, lik blåbärskräm,
min lilla skatt bär midt på hakan.
Ej är hon sådan, som man plär
en huldrik fé sig föreställa:
romantiskt glödande och skär
är ingalunda Petronella.

Uti sitt väsen ingenting
hon har af dalens blyga sippa;

hon som en hvirfvelvind far kring
och skramlar med sin nyckelknippa.
Nog är hon glad och hurtig som
banditduetten i »Stradella»,
men blir hon en gång retad, kom
ej då för nära Petronella!

Hon sjunger ut helt oförskräckt
och tål ej vid att replikeras;
ja, hon sig håller i respekt
och af min gumma jag marteras,
om hon blir ur sin jemnvigt bragt,
som ... Ragnar Lodbrok af kung Ella.
Bestämdt ej Liebigs kött-extrakt
har mera kraft än Petronella.

Hon alla intryck mig bespar,
som huslig lycka störa mäkta:
uti sin tjenst min gumma ta'r
allenast jungfrur, som ä' »väckta».
Fast, fängslade af Hymens band,
i många år vi lefvat sälla,
fins ingen mö i Spaniens land
så svartsjuk, som min Petronella.

»Den man, som glömt sin trohetsed,
tillräckligt skarpt kan ej bli klandrad!»
hon skriker och briljerar med
sin artificiela tandrad.
Och efter munnens hagelskur
på kaffekannan plär hon hälla
och se'n sig ta' en liten lur,
min lilla, rara Petronella!

Bäst som min gumma synes le
och sticka på sin strumpa nyter,
hon blir så bister ett tu tre
som en sergeant imot rekryter;
är dock på känsla ej renons, —
ack! sjelfva drottning Isabella

är ej så öm mot sin Alfons
som imot mig min Petronella.

I skafferidörr'n tätt hon slår
och gnolar gladt på marseljäsen.
Hon på spektaklet endast går
när det fins röfvare i pjesen.
I toalettväg intet grannt
plär hon, som andra, sig beställa;
blott det är nyttigt och bastant,
så är hon nöjd, min Petronella.

Jag en qvartett, som styrde glad
från »Opris» svept i nattens slöja,
förmådde att en serenad
inunder hennes fönster höja.
Men ack! min hyllnings föremål
fann skäl att mig på munnen smälla
och serenaden kalla »skrål», —
det der var skam af Petronella!

Fast på sig sjelf den dom hon hvälft,
att ej hon hyllar sköna konster,
och fast hon mot sin äkta hälft
ibland beter sig som ett monster,
så skall jag säkert dock en dag
på hennes urna tårar fälla; —
dock ännu länge hoppas jag
behålla få min Petronella!

Harald.

Små grytor ha också öron.

— Öppna lådan, söta morbror!
— Det är gjordt, lilla toka!
— Stoppa se'n in den der tjocka boken!
— Hvad säger du? Hvarför det då?
— Jo, för di påstår, att en föreläsare i Stockholm sagt den innehålla så anstötliga saker, att den borde döljas för minderåriga.

Efterbildningar på vers.

1.

an i Salamanca.

(Efter KÖRNER.)

En gammal hederlig lära säger
— och goda kristna tro fast derpå —
att fan, hur margfaldig makt han eger,
mot mensklig klokhet ej kan bestå.
Är man blott modig och slug tillika,
så bringas Satanas' list att vika.
Rätt mången satsen bekräfta får,
dock vill jag ge de i trone svaga
bevis förmedelst en liten saga.

För långt tillbaka, ja många år,
i Salamanca i källarsalen
fan sjelf plats i en kateder tog,

der som professor med lärda talen
den svarta konsten han föredrog.
Publik han fick sig, det kan man fatta:
så bord som bänkar man såg »besatta»,
ty saken kände han till i grund,
och när han tröttnat att visdom ösa,
med upptåg började han att slösa
till hjertans gamman för hvarje kund.
Då mådde herrar adepters skara!
De läto andra kollegier vara
och sågo nu först med sorgsen min,
att slutet nalkades af termin.
Hin onde glädes deråt och talar:
»min visdom säkert er nyttig är;
då tycks mig billigt, att man betalar
en lämplig afgift för mitt besvär.
Jag önskar alltså, får jag förklara,
af edra själar en enda bara:
på den, som sist går ur källar'n ut,
jag halsen knäcker förutan prut.
Dra'n derför lott, om så eder täckes!»
Häraf en allmän förbittring väckes:
herr doktorn nämdes en arg bandit,
och alla ropade i detsamma,
att sjelfva fan skulle fan anamma,
men utan verkan var deras nit.
Hans vilja måste de låta gälla,
och tärningsparet fick utslag fälla,
hvarvid en grefve nog osäll var
att slå det lägsta: blott essen par.
Han var dock ej den, som modet fälde,
men tänkte: »än har ej mörkrets välde
mig vunnit genom den ledes klor,
ty än på menniskolist jag tror.»
Nu hin vid ingången sig placerar,
och efterhand man förbi passerar,
och när sist grefven till dörren går,
den onde honom i strupen får.
Men raskt han ropade: »ni tar miste:
bakom mig dröjer ju än den siste» —
ty solen midt imot källarn höll,
och mörk hans skugga på väggen föll.

I klara solljuset halfblind redan
lät han sig narras af grefvens knep,
sitt tag han släppte och ilsket sedan
den tomma skuggan med klorna grep.
Befriad grefven smög ut på gatan
och log besatt åt den arma satan.
Men då — hvad är det månn' tro man ser
till allmän undran och fruktan äfven?
Jo, fastän solen sken på herr grefven,
han hade platt ingen skugga mer!

CaLixTus.

2.

Kärlekens minnesvårdar.

(Fritt efter CASTELLI.)

En lönlåda har min pulpet, skall du veta.
Hvad härliga saker det finnes i den!
Jag fått dem af älskliga flickor: Margreta
och Hanna och Rosa och allt hvad de heta.
Se här, slå dig ner vid pulpeten, min vän!
Jag troget berätta vill. hur jag dem fått.
Jag vet, att du deråt nog skratta skall smått.

Se hårlocken denna är utaf Brigitta.
Vår ljufvaste qväll — ack, jag mins den ännu! —
då locken från henne jag skämtande snitta';
se'n älska' hon flere och åt dem hon gitta'
ge hårminnen vid hvarje ömt rendez-vous.
Tog lika så mycket som jag en och hvar,
så har hon ett hår ej på skallen mer qvar.

Och ringen här, den är från Eleonora
och visar en orm, ringlad samman: förvisst
hon har genom att detta tecken utkora
symboliskt sin kärlek mig svurit i svåra,
såväl som i sorgfria tider. Men list
betecknar ock ormen: hon bröt snart sin ed —
oss qvinnan är törnet på rosbeklädd led.

En silkesbörs! Den gaf mig Antoinetta.
Blott jag får den se, blir af vemod jag böjd.
Hon älskade prål blott den älskliga, nätta;
allt möjligt jag gjorde för denna koketta,
men ogörligt stört var att få henne nöjd.
Så bort mina »krigare» foro i traf —
men börsen jag gömmer till minne deraf.

Och solfjädern är ifrån Lisen, som mägta
förrädiskt har gäckat mig arme, minsann!
För ögonen syntes hon idligt den fläkta,
men visste med fiffiga ögonkast smäkta,
tills hon sneglat fatt sig en bottenrik man.
Att respass jag fick, det var klart. Jag dröp af
och solfjädern tog, när jag bort mig begaf.

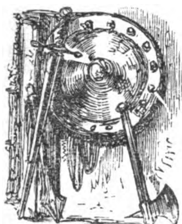
En brefbundt med guldkanters glänsande yta!
Den är ifrån Klara. Hon skref mig deri:
»jag önskar, för evigt vi samman oss knyta;
mitt hjerta ej någonsin tycke skall byta;
din kärlek min skönaste vinning skall bli.»
Detsamma hon skref i det understa här;
men — se blott! — adressen till mig icke är.

Den västen der stickade mig Karolina. —
Hon gjorde mig sorg och bekymmer dock blott.
Prydd västen med rosor är vackra och fina;
men gaf hon mig rosor, hon törnen och pina
derjemte mig skänkte i fullaste mått.
Jag bar det ej längre. Af sorg på en tid
blef hjertat mig trängre och västen för vid.

En hel hög af dylikt ännu är att se der,
som flickor och fruar mig fordom ha skänkt
och stammat om kärlek och trohet vid eder,
som lättsint de bröto förutan all heder,
och jag blef bedragen, utskrattad och kränkt.
Mig denna min lönlåda nytta gör stor:
nu qvinnornas eder jag aldrig mer tror!

Folmer.

3.

åttornas himmel.

(Fritt efter MISES.)

En råtta, en utaf de små,
sad' till en gammal råtta så:
»då *här* vårt lif har fått en ända,
hvad skall oss sedermera hända?»

Den gamla svarar: »om du har
i dygd framlefvat dina dar,
så får du sköna änglavingar,
på hvilka du till himlen svingar.

Der framsatt är i rikligt mått
åt dig af himmelskt späck och flott;
du långt från alla kattor sväfvar
och mer för deras klor ej bäfvar!»

Den lilla jublar: »o, att jag
bar änglavingar re'n i dag!
Men — skall oss ingen ängel unna
att honom här re'n skåda kunna?»

Till svar hörs gumman: »lilla vän!
för den, som fromt till himmelen
ser upp, plär stundom uppenbara
sig någon af de änglars skara.»

Och lillan gömde dessa ord,
der kring hon sprang här på vår jord. —
En dag hon ljufligt matos kände
ifrån ett kök och dit sig vände.

Med blicken höjd hon smög sig in,
och tjust blef hennes hela sinn';
nu fyldt är hennes hopp, det kära,
hon öppen ser sin himmel nära.

I sälla rymder ser hon nu
en salig råtte-ängel ju:
en flädermus ibland en skara
af korf och skinkor feta, rara. —

Men aldrig gick ur råttans håg
den syn, som hon i köket såg;
och i att skildra himlatingen
hon se'n blef »talare som ingen». —

O, råtta, afundsvärd du är!
Ej men'skan ens det lyckas här,
att sin förhoppnings himmel höga
få skåda verklig för sitt öga!

Folmer.

otländska originaler.

Tecknade af

GUBBEN NOACH.

I.

Häradshöfdingen.

»Vi böra taga vara på våra originaler», yttrade salig Schultz och han hade otvifvelaktigt rätt. Men originalernas sol tyckes vara i nedgående, och det kan derför vara skäl att undan den inträdande skymningen rädda hvad räddas kan.

Häradshöfdingen var ett original af just det slag, som man framför allt bör taga vara på.

Gubben var gammal, men den rättsökande allmänheten måste ändå »dras» med urverket, hvars från början ojemna gång inga de processandes »smörjningar» förmådde reglera så, att visaren pekade rätt.

Häradshöfdingen gick alltid klädd i officersmössa af gamla modellen, sammetsjacka, skinnbyxor och ridstöflar med väldiga sporrar — en sällsam uniform för en jurist! På ryggen bar han en gammal skinnväska, som förmodligen innehöll rättegångshandlingar — möjligen också någonting annat.

Ingen kan minnas sig ha sett häradshöfdingen åka. Antingen gick han eller red; i hvad fall som helst var uniformen densamma.

Han tycktes vara fiende till allt och alla; säkert är åtminstone att han grundligt förargade sig åt allt hvad han hörde eller såg.

Gässen — de ostekta nämligen — voro dock hans värsta fiender och med dem hade han städse en gås oplockad. Det hände t. o. m. att häradshöfdingen, då han en vacker dag satt och »tingtade», blef af en gammal procentare, som icke hade sina papper i ordning och följaktligen behöfde en liten frist, narrad att på en halftimme löpa ut ur tingssalen bara derigenom att spefågeln halfhögt yttrade till sin granne:

— Ser du, gässen äro åter inne på häradshöfdingens åker!

Den lille lagfarnes hat mot gässen blef allt större och större. Han fattade slutligen ett manhaftigt beslut, värdigt officersmössan och sporrarne: han föresatte sig att till en snöplig död inviga dessa sina plågoandar.

Blodbadet skulle öppnas med grannens gäss, men först ville han varna egaren.

— Hör på, sade han derför en dag till denne, om herrn ej genast tar lifvet af sina fördömda gäss, så *skjuter* jag dem — förstår herrn?

— Ja bevars, och jag försäkrar, att häradshöfdingen i så fall gör mig en stor tjenst.

Grannen, en gammal sjökapten, var en stor lufver, som visste hur han skulle taga sin man.

Juristen hade också väntat sig ett annat svar. Han började redan tappa koncepterna.

— Godt och väl, fräste han, men jag har ju ingen bössa!

— Sådan skall jag lemna.

— Men jag har ju inga hagel...

— Hagel går det också an att få.

— Men jag är ju utan krut! röt häradshöfdingen, allt mer förargad öfver grannens medgörlighet.

— Sådant kan också fås, tröstade grannen.

Häradshöfdingen skummade af raseri. Han började ana att han af den gamle listige skepparen blifvit narrad i en fälla — och utgången ur denna tillspärrade han slutligen sjelf genom att med oändlig naivetet yttra:

— Ja visst, ja! *Men när jag nu inte kan skjuta?*

II.

Borgmästaren.

Borgmästaren var också ett original, fastän väsendtligt olika sin vän häradshöfdingen. Ingen kunde vara mer hofmannalik i tal och skick än borgmästaren. Trots de sjutio åren var hans hållning så rak och siratlig som om han nyss genomgått en kurs vid gymnastiska centralinstitutet, och hans klädsel var städse ytterst vårdad. Han såg bra ut, gubben, och han var af alla erkänd som en hedersman. Men som domare och stadens högste polischef förstod han icke att hålla sig i nödig respekt. Tvertom, folket »dref» med honom, till och med inför rådhusrättens bord.

Likasom hvarje annan rättskaffens menniska, var borgmästaren afsvuren fiende till processer. Han sökte fördenskull förlika parter genom att gå hem till dem och på

sitt sätt »läsa lagen», men »otack är verldens lön», säger ordspråket, och nog fick borgmästaren erfara det. *Här* blef han på möjligast höfliga sätt utkörd, *der* blef han öfveröst med en skur ovett — och på ett tredje ställe blef han helt enkelt utskrattad.

Nog af — borgmästaren var, enligt allas omdöme, ämnad till något annat än att föra lagens svärd, och vi taga för nära nog afgjordt, att den godhjertade mannen sjelf tänkte på samma sätt.

Medan vi nu så här tycka oss lefva med »i gubbens dagar» kunna vi ju som hastigast titta in på rådhuset.

Det är måndag och rätten har redan satt sig. Framför dombordet står en slyngel med äkta galgfågelsfysionomi tilltalad för stöld af fiskredskap.

— Erkänner du? frågar borgmästaren mildt.

— Nai.

— Olycklige sork*), hvad tänker du på? Här fins ju vitnen ....

— Dom bryr jag mi' inte i.

— Jaså, du är en sådan en, du! Men far din, du stackels sork, det var en annan karl, det. Ack, jag minnes så väl, ingen hade så präktiga garn som han och ingen fick heller så mycket strömming. Och så fet strömming sedan! Ack, mången gång köpte jag strömming af din far för sex skilling valen ....

— Det var på den tiden, det, — invände tjufven, som för ett ögonblick kände sig intresserad af ämnet — men nu kostar valen minst femti öre.

— Och din mor sedan, fortsätter borgmästaren, lifvad af sina minnen, det var en gumma, det! Hvad hon kunde spinna och hvad hon kunde väfva! Allting starkt,

---

*) Gotländska: = pojke.

godt och billigt — jaså, du erkänner inte? Vi få väl kalla fram vitnena då.

Och vitnena träda fram, men — tjufven är borta. Han hade ledsnat på att höra sina föräldrars biografi, och derför gått att på annat håll söka trefligare sällskap än det, som stod honom till buds deruppe i rådhusrätten.

III.

Herr Dahlberg.

Herr Dahlberg var till yrket mera poet än han var barberare, men han var dock båda delarne. Framgången inom så väl det ena som andra facket svarade dock icke på något rimligt vis mot förhoppningarne, och herr Dahlberg blef derför fiendtligt stämd mot menskligheten. Hans »Välluktande buketter, inhöstade på Gotlands kalkgrund» hade i åratal legat färdiga i manuskript, men längre kom det aldrig. Detta var imellertid så mycket harmligare, som en hans yrkesbroder, skalden och barberaren Ahlstrand just vid den tiden förvärfvat sig ett odödligt namn genom »De sköna blommorna», och herr Dahlberg började misslynt mumla något om att han var motarbetad af de Aderton i Svenska Akademien. Sedan denna tanke väl blifvit rotfäst, blef hans menniskofiendtlighet allt större och större, och slutligen vågade ingen gå in på hans rakstuga, af berättigad fruktan att han skulle taga miste på hals och skägg.

Och dock var hans själsstämning förr så lugn, så elegiskt mild! Ett utdrag af hans »välluktande buketter» bär derom tillräckligt vitnesbörd:

Blomman och min Ed.

O sköna Blomma i lunden här
En helig Ed jag dyrt dig svär:
Förr skall mitt hjerta brista i hvita barmen
Än att dig bryta jag kröker armen!

Att herr Dahlberg dock äfven under denna lyckliga period hade en och annan stund af djup melankoli, derpå tyder hans dystert sorgbundna qväde om

Enslingen.

Vid sjöastrand en ensling satt —
Han såg en källa, såg dess klara våg.
En *vän* han hade med sig, det var *Natt* ....
Den ena enslingen uppå den andra såg.

Måste man icke beundra den »klara dunkelhet», som genomlyser detta stycke? Jo, visserligen.

Herr Dahlberg började till sist utgifva en »årstidning», d. v. s. ett blad, som utkom en gång om året, i regeln den 1:ste maj. Ehuru detta klassiska blad bar det prunkande namnet »Lyran» ville företaget icke slå an, och herr Dahlberg måste följaktligen se sig om efter en annan verkningskrets.

Han började då att förfärdiga fågelburar; — det var ändå något som påminte om *sång*, menade den förolyckade skalden.

En vacker sommarmorgon på sextitalet begaf sig herr Dahlberg till Fridhem för att erbjuda prinsessan Eugenie en fågelbur, som han konstnärligt ihopflätat af ståltråd. Öfver platserna för mat- och vattenkopparna hade han virat hertigliga kronor af messingstråd, hvilka i solljuset

togo sig ut som om de varit af guld, och herr Dahlberg hade sålunda all anledning att hoppas på ett godt mottagande af furstinnan.

Prins August vistades i de dagarne på Fridhem. Herr Dahlberg visste det, och visste också mycket väl, hur prinsen såg ut.

När han i den tidiga morgonstunden anlände till Fridhem, så stod der vid grindarne en lång, svartskäggig figur, iklädd en högst enkel sommardrägt. Herr Dahlberg låtsade imellertid om ingenting, utan gjorde min af att utan vidare träda in på »borgen».

Men den svarte hejdade honom.

— Hvad vill du här? sporde han.

— Det angår dig inte! svarade Dahlberg.

— Vet du inte hut, din slusk!

— Slusk kan du vara sjelf, genmälte herr Dahlberg, i det han kastade en föraktlig blick på prinsens enkla drägt.

Det ena ordet födde det andra, och säkert är, att aldrig har någon prins blifvit så »tilltvålad» och »rakad», som dalahertigen den gången. All den galla, han så länge burit på, urladdade nu herr Dahlberg i grofva infamier och gemena insinuationer, och slutligen fann sig prinsen alldeles »ställd», som det heter. Då kom ändtligen »hoffolk» fram, som på det tydligaste sätt i verlden visade herr Dahlberg, hur han skulle gå, för att komma till Visby igen.

När herr Dahlberg kom hem, satte han sig genast ned att skrifva en stämning på prinsen, beskyllande honom för »ohemult bemötande». Men innan detta vigtiga mål förekom, hade herr Dahlberg redan gått till sina fäder.

Om uppfinningen af glaset.

Mig lyster pokalen att tömma,
att hålla helt solo kalas,
att sitta i lugnet och drömma
med dig, du mitt vinfyllda glas!

Mig sagor och sånger behaga,
dock mest när de fuktas med vin,
berätta mig derför en saga,
helst en som är gammal som hin.

* * *

I middagens solljus sig badar
Feniciens sandiga strand;
der glider en farkost i hamnen
och männerna stiga i land.

De hemta från båten en kittel
och saltblock att ställa den på,
och eld göres upp och det ordnas,
så att man sig middag kan få.

En slagtar en vädur, en annan
rensköljer potatis vid strand,
en kommer med muskott och andra
ha saltet och pepparn om hand.

Och snart har man midda'n i ordning
och helan och halfvan man tar
och tersen och »lilla Manasse»,
tills inte en droppa fins qvar.

Snart våra fenicier domna
och somna och ramla i kull,
och det är ju inte så eget,
hvarendaste en är ju full.

Och Libanons cedrar de susa
en söfvande, stilla musik
och ana ej ännu sitt öde —
att komma till Fabers fabrik.

Nu våra fenicier snarka
och sparka och fnysa så godt,
och elden, den sprakar och flammar
vid blocken der kitteln har stått.

Der rullar en flaska af kurbits
i aska och glödande sand,
och askan och sanden betäcka
den upp till dess öfversta rand.

Och askan och saltet och sanden
de smälta tillhopa till glas,
och flaskan af kurbits ger formen,
som ännu till mönster plär tas.

När våra fenicier vaknat,
så kunde de säga med skäl:
uppfinningens fader var ruset
och sömnen dess moder, alltväl.

* * *

Om nyttan af sofva och dricka
ej dessa fenicier sport,
jag nu ej haft glas på min bricka
och denna här visan ej gjort.

När Bacchus oss ger sina håfvor,
de alltid med tacksamhet tas,
bäst smakar dock säkert hans gåfvor
i gnistrande, slipade glas.

Omtänksam far.

Här i staden lefver en gammal, pensionerad tjensteman, som blef student 1825. Fadren var byggmästare i —g och en man af den gamla, goda stammen. Af omtanke för sonens väl hade han honom ovetande inskrifvit honom i det lofliga Murmästare-embetet redan sju år förut. I akt och mening att bereda sonen en glad öfverraskning, tillstälde han denne samma år ett stort plakat, hvaraf den unge akademiske medborgaren till sin stora förvåning fann, att han utan all förskyllan och värdighet blifvit muraregesäll, såsom af följande dokument inhemtas:

»Kongl. Maj:ts
Till Sverige och Norrige,

Vår Allernådigste Konungs Tropligtigste Undersåtare, Ålderman, Bisittare och samtelige Mästare af det Lofl. Murmästare-Ämbetet uti denna Kongl. Sjö- och Stapel-Staden —g, göre härmed vitterligt: Huru som Innehafvaren häraf Gesällen af vår Profession Skickelige och Välförståndige X anhållit om behörigt Läro-Brefs utbe-

kommande, som han till sin välfärds befordran skal nödigt hafva; Hvilken ansökning, såsom med Kongl. Maj:ts Nådiga Skrå-Ordning enlig, honom icke förvägras kunnat, utan aldenstund det af vårt Amts-Protocoll befinnes, att förbemäldte X är vorden hos sin fader, vår Ämbets-Broder Mäster X, år 1818 uti Läran inskrifven, och sedan han sin Läro-tid ärligen och väl fullbordat, är han år 1823 utur Läran lösgifven, och inför öpen Låda för en rättskaffens Gesäll förklarad; Hafvandes han under Lärotiden, så mycket som Ämbetet kunnigt är, sig väl och skickligen förhållit, att Ämbetet om honom icke annat än godt förspordt; Fördenskull varder detta allt härigenom till trovärdigt(?) vittnesbörd öfver ofta bemäldte Gesälls, X:s utståndne Läro-år, vundna Gesälle-stånd och öfriga skickeliga förhållande meddelt; Hvarjämte Ämbetet ej kunnat förbigå, att honom, X, hos alla högre och lägre Vederbörande, men i synnerhet Lofl. Murmästare-Ämbetets Ledamöter, ödmjukast, hörsammast och tjenstvänligen till det bästa recommendera: Till yttermera visso blifver detta Läro-Bref och öpna bevis med Ämbetets brukeliga Insegel, samt Åldermans och Bisittares underskrift stadfästat, som skedde i —g den 20 Junii 1825.

På härvarande Lofl. Murmästare-Ämbetets vägnar

(Underskrifter.)»

Det var i sanning en omtänksam pappa; men X hade ingen förkärlek för murareslefven, som han aldrig tog i, hvarimot han med ifver omfattade Byggninga- och de andra balkarne och blef en skicklig jurist. Märkvärdigast är, att ett skråembete kunde utfärda gesällbref och vitsorda skickligheten hos en person, som med ett yrke ej haft det ringaste att skaffa. Man säger, att

det i våra dagar går väl lättsinnigt med ett och annat, men man tyckes stundom i forna dagar ej varit så nogräknad med att tilldela personer egenskaper, dem de aldrig besuto och rekommendera dem i ett yrke, på hvilka de förstodo sig lika litet som det der bekanta djuret på väderqvarnen.

Se glad ut!

“Visst stormar det ofta på verldshafvet blå,
men det är min lösen: se glad ut ändå!“

Silfverstolpe.

e glad ut, odödliga tvåbenta väsen,
som dväljs på den snurrande mörka planet!
Se glad ut, du skolpilt, ehuru kat’kesen
och »bibliskan» är dig till daglig förtret!
Du yngling, hvars haka af skäggbrodden skuggas,
hvars bana bestrålas af rosenröd dikt,
se glad ut, om ock i »studenten» du kuggas!
Se glad ut, du gamle, trots skrynklor och gikt!

Om stundom en molntapp din lefnadsdag skymmer,
se glad ut! — hvad båtar att surmulen bli?
Ack! nog är det tokigt att låta bekymmer
förvrida din hyggliga fysionomi.
Ej sorgen och lidandet skada dig heller,
ty under af smärta förbleknade drag
sig vidgar din själ, lik resåren, som sväller
inunder det snöhvita sofföfverdrag.

Se glad ut, om ock du får bittert besanna
att mycket, för hvilket som yngling du brann,
ej fastare är än de såpbubblor granna,
i hvilka, som barn, du förnöjelse fann.
I drömmar fördjupa dig ej, blif så stadig
som berg, om med tiden du bergad vill bli;
styr säkrare kurs och, att börja med, ta' dig —
en kurs hos Bromander i bokhålleri.

Se glad ut! se glad ut! fast fyrkarne springa;
ack! glädjen ändå är den yppersta skatt!
hur härligt att klingande mynt ega ringa
och dock kunna höja ett klingande skratt!
Förmögenhet mäktar i grund oss blasera;
förslappad man blir i elastiska hörn.
Hvad riklig förströelse att vigilera,
hvad nyttig motion att fly undan en björn!

Se glad ut, fastän dig i botten förtretar
att hyrorna dagligen stegras besatt,
att tak öfver hufvudet fåfängt du letar,
isynnerhet om du har barn eller katt.
För »värdar» hvar morgon och afton jag läser
en bön, som helt visst Mefistofeles nått;
hvar gång jag ett stenhus ser rappas, jag hväser:
»det der skulle egaren sjelf göra godt!»

Se glad ut, när lyckade typer du hittar,
som ökar din samling, exempelvis när
en nittonde seklets »patron» på dig tittar
som på en förfalskad revers ungefär.
Behöfver du kanske humöret förfriska,
när morskhet och öfvermod framsticka bjert:
af karrikatyrens förträffliga piska
med grace gif de guldsmidda lymlar en snärt!

Se glad ut, fast ej du får lefva den dagen
då sqvallret och smädelsen nosgrimma får.
Pass på, sans façon, ta' belackar'n i kragen,
då fram han sig vågar ur hemliga vrår!

Din heder och ära i stycken han sliter
så lätt som ett postpappersark; ej är värdt
att falla ett offer för såd'na banditer,
de äro ej bättre än — »Tektor» och »Hjert».

Se glad ut! låt motgång ej någonsin störa
din själs harmoni: i ditt öde dig finn!
Förfäras ej heller när sist du skall göra
den resa, vid hvilken du sjelf »packas in»!
Se glad ut! du hamnar der evigt det våras,
der skönheter le med odödligt behag;
som opposition mot all klagan, må späras
ett leende än på de stelnade drag!

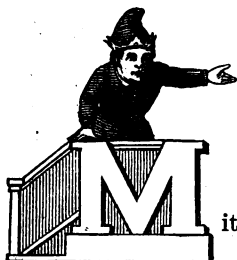
Harald.

Ett frieri per tidskrift.

Berättelse

af

JEAN CAVALIER.

itt herrskap!

Så här var det.

Onkel satt i sin ländstol med sin gamla pipa i munnen. Jag satt bredvid.

»Gosse!» sade han — han kallade mig för gosse, det nästan generade mig, ty jag hade nyss exercerat beväring. »När du blir så gammal som jag, då skall du inte mycket bekymra dig om nutidens bråk och alla dess påhitt och uppfinningar. Nej, nog skall du mycket hellre påminna dig, hur det var i din ungdom, när du sitter så här i skumrasket och fantiserar vid din pipa.»

Så der ja, tänkte jag, nu vill onkel berätta om sin ungdom. Nå ja, jag vill låta onkel berätta. Jag kunde

visserligen nu, alldeles skjuta onkel i bakgrunden, eller rakt af låta honom försvinna och i stället upphöja mig på hans bekostnad och sjelf uppträda som en sjutiofemårig gammal man för att med ärevördig min berätta sagor för de unga. Men det vore att gyckla med publiken.

Alltså, jag låter onkel berätta.

»Jo, ser du, för mycket, mycket länge se'n var det en gosse och en flicka, som älskade hvarandra. Ja, ja, du skall tro, sådana der saker hände då ock. Det är icke någon uppfinning, som gjorts i dag.

De voro kusiner, men inte sådana der kusiner i 20:de, 25:te led, som man narrar sig till genom att åberopa slägtregistret på baksidan af titelbladet i farfars gamla familjebibel, åh nej, riktiga, ärliga, kusiner. Han var i Stockholm och hade någon syssla der. Hon bodde hos sina föräldrar.

De skrefvo bref till hvarandra, ty kusiner få det. Det är inte så noga med etiketten kusiner imellan.

Men ett var det, som var förargligt med de der brefven. Föräldrarne skulle läsa dem. Kusinerna tordes inte skrifva någonting om kärlek deri, ty då hade det tvärt blifvit slut med brefvexlingen. Han visste inte rätt, hur han skulle bära sig åt för att förklara sin ömma låga.

Men nu var det så, att vår unge man hade en liten böjelse för den sköna literaturen. Han fuskade dermed lite' smått på lediga stunder, och hans alster hade ett par gånger blifvit mottagna i ett par tidningar.

Så fick han då en ljus idé, som han genast skyndade att sätta i verket.

Han skref till sin älskade: »Goda Emma!» — han ville nog sätta *älskade*, men censuren, censuren kom imellan som alltid — och så fortsatte han och pladdrade om en mängd saker, som jag nu inte så noga mins. Men på slutet kom det: »vet du, nu kan jag tala om för dig, bara

du tiger med saken, att alster af min penna redan synts i tidningarna. Och i nästa nummer af» — hm, att jag inte kan minnas namnet på tidskriften — »kommer en novell af mig. Den skall du skaffa dig och läsa mycket noga, och så på slutet skall jag fråga dig något, som du sedan får lof att svara mig på. Blir inte det lustigt eller hur? Min signatur är» — kors, hur var signaturen nu — ja, lika godt! Så skref imellertid den skälmen, och Emma läste det och blef förfärligt nyfiken, och föräldrarne läste det ock, men inte begrepo de någonting. Och hur kan man i allmänhet begära att pappa, som har sina affärer och mamma sitt hushåll att tänka på, skola ha tid att reflektera öfver en sådan struntsak. Nej, de hade snart glömt det!

Men Emma glömde det inte, hon. Hon räknade hvar timma, innan tidningen skulle komma ut. Hvarje dag gick hon till en väninna, som prenumererade derpå, och af hvilken hon ämnade låna den, för att höra efter om den kommit. Slutligen kom den. Hon lånade den genast och bar den hem till sig, inneslöt sig i sitt rum och började ifrigt bläddra i bladen.

Se, der stod ju Alfreds signatur! Ja, det var den rätta; och nu började hon läsa.

Jag mins nu inte, hvad det der egentligen handlade om, men till slut var det så här:

»De sutto i bersån. Han satt vid hennes sida. Månen glindrade mellan träden och spred sitt ljus öfver de två. Han tog hennes hand i sin och hviskade: Emma, nu vill jag inte längre dölja för dig, hvad jag för länge, länge sedan upptäckt, nämligen att jag älskar dig. Skulle också inte du kunna tycka om mig?»

Och så slutade det numret. (Fortsättning i nästa månadshäfte.)

Nu kan jag inte riktigt säga, hur Emma såg ut, när

hon läste det der. Förmodligen rodnade hon och tyckte det var fasligt.

Men förgäfves väntade vår novellförfattare på svar. Slutligen skref han sjelf:

»Emma, jag väntar otåligt på svar. Besinna, att hela min roman beror derpå.»

Ändtligen kom då svaret. Efter en mängd prat om baler, julklappar och dylikt kom det fram: »kära Alfred! du vill ha svar på din fråga. Jag mins nu knappt hvad det handlade om. Jag läste igenom det så flyktigt». — Hon narrades, den skälmungen, hon läste det minst två gånger om dagen och kunde det utantill, som en katekeslexa. — »Men jag förmodar, att jag svarar precis som flickan i novellen. Ja, helt säkert gör jag det.»

Nästa häfte kom med fortsättning.

»Ja, Alfred, äfven jag älskar dig och jag längtar, att få säga dig det.» —

»Tack för de orden och gif mig nu en kyss till bevis på din kärlek!»

Helt blyg gaf hon honom den.«

O. s. v., o. s. v. ända till slutet. Det var en mycket tarflig roman. Man skrifver så ensidigt, när man är kär, och fantasien är så klen. De käras svärmerier äro nog mycket trefliga för dem sjelfva, men att läsas tryckta ... Hu då!

Så kom en dag, då vår hjelte reste på besök till sina slägtingar i landsorten. Helsningarna voro öfverstökade. De unga tu befunno sig ensamma. Hon rodnade så ljuft och slog ned ögonen, och äfven han var förlägen.

— Alfred!

— Emma!

De funno ett nöje i att upprepa hvarandras namn, liksom det i sjelfva verket varit något intressant för någondera af parterna att åhöra.»

— Nå än se'n!

»Kors, hvad du blef ifrig! Nu har jag talt om frieriet. Vill du jag också skall beskrifva förlofningskalaset, lysningarna, bröllopet och allt det der?» ...

Onkels gamla maka hade inkommit under senare hälften af samtalet. Hon klappade honom sakta på axeln och lyfte fingret:

»Fy, pappa, att du drar fram sådana der 50 års gamla historier!»

Och onkel drog sin Emma till sig och de båda gamla logo gladt vid minnet af flydda tider och sin ungdoms kärlek ...

Huru man stöter på patrull.

Handelsmannen. Nå, ska' ni inte köpa varan, som det var fråga om?

Bonden. Nej, den ä' för dyr. Om jag betalar för mycket, så rifver hustru min håret af mig... men jag vill inte se ut om skallmejan som en plockad gås.

Mitt ungkarlslif.

Jag skrifver för att dig berätta
om, huru jag har det och att jag är van
nu vid hufvudsta'n ....
Jag skulle dig svar't långt för detta,
men här bostadsbristen gjort mig hufvudbry,
obehagligt, ty,
tänk dig sjelf, vara husvill för natten,
det du ej skulle önska ens katten!

Jag flyttat nu till La'gårdslandet
och der fått ett hyggligt, behöfligt logis.
(Till »stjernkikeri»,
för dess fem trappor upp, passa kan det.)
Värdinnan, en enka om sextio år,
uti kaffe spår,
pratar gerna om grefvar, baroner,
och i hyra tar tretio »kroner».

Möbleringen, den är tillräcklig,
visst ej af mahogny; som stol en chäslong
— soffa ock på en gång —
med många resårer, men bräcklig;
så bordet på tre ben, följaktligen halt;
men bäst utaf allt
är dock sängen som godt rymmer tvänne,
och bastant, vill jag lofva, är denne.

En utsigt jag har från mitt fönster:
gudomlig! om plåttaken jag undantar,
ty upptäckt jag har
en flicka, bland flickor ett mönster! —
Blå ögon hon har och en skalkaktig min.
(Hon målar porslin.)
Och hon sjunger som lärkan om våren;
ja, jag tror, hon knappt fyllt tjugo år än'!

På taket så har hon placerat
i rännan en hel rad af blomkrukor små:
en myrten och två
violer, som åldern changerat;
på posten i fönstret en siska i bur,
en riktig filur,
som hon kysser och smeker beständigt —
en så'n »bofink» att ha det behändigt!

Ett teckenspråk vi ha uppfunnit:
ett finger på mun' och hon genast förstår,
en slängkyss hon får;
i konsten vi långt redan hunnit!
Vi hälsa hvarandra: god morgon! god natt!
och så tänk dig, att
vi nu korrespondera på snöre,
och det kostar oss inte ett öre . . .

Min sköna, så täckt, heter Rosa,
har mamma, som bakar syperbt kaffebröd,
men pappa är död;
familjen har hus uti Trosa.

Vi två, hon och jag, uppå en »nykterhet»,
och billigt är det,
gå tillsammans och spisa, supera;
understundom vi ock promenera.

Ja, nu jag mitt lif dig beskrifvit.
I morgon är Mårten, min namnsdag; förstås,
jag bjuder på gås, —
och *min Rosa* har inbjuden blifvit.
Min våning är fiffad från golf och till tak
efter Rosas smak;
och, till sist, för att sant allt berätta:
jag i morgon är — ungkarl för detta!

Julius.

En drifthistoria.

Allmänt hör man klagas öfver, att originalernas tid är förbi. Om denna klagan är berättigad, eller ej, derom torde meningarna vara delade. Det troliga är väl, att originaler finnas nu såväl som fordom, ehuru de, *sit venia verbo,* gå i en annan tonart, förete ett annat skaplynne och visa en helt annan yta än den, man vant sig finna hos originalerna, som vi så väl minnas från vår barndom. Till dessa, ingalunda nya, reflexioner föranleddes jag helt nyss vid en liten revision, företagen, en passant, i mitt minnes skräpkammare. Bland andra bilder från ett aflägset fordom, uppdök äfven en af en gammal »öfverliggare», ett original sådant det kan danas endast i Lund, den »gyttjiga lärdomsstaden», för att tala med von Braun. Mannen i fråga, hvars namn var B., var en af dessa sorgliga illustrationer till ett ännu sorgligare system: att, à tout prix, kasta ett så kalladt bättre mans barn in på den lärda vägen. Till studier var han »särdeles obeqväm», men till drift var han derimot så mycket mera beqväm, och om det kan roa Nisses läsare, skall jag här berätta ett af de (visserligen bland de oskyldigare) puts, hvarför han var utsatt.

En vacker dag kommer han vandrande Sandgatan framåt och möter så en känd spektakelmakare, vid namn —g, som genast helsade: »god morgon, bror B., hur' står det till?»

»Jo, jag t-t-tackar», svarade B., som stammade och talade i näsan, »b-b-böcke bra!»

»Nå», fortsatte —g, »hvart ämnar du dig som längst?»

»Jo, jag skall gå bort till Professor Z. (känd läkare) ett ögonblick.»

»Jaså», utbrast —g, »är det så ställdt; och nyss förklarade du dig må fullkomligt väl; det var skada, jag hade eljest ämnat föreslå dig att följa med till —s och ta' en konjak, men jag inser att under sådana omständigheter . . .»

»Ursäkta mig, min ärade bror», afbröt B., »jag får säga, att din insinuation är, minst sagdt, förhastad. Jag befinner mig, som jag nyss hade äran säga, utmärkt väl och skall, med största tacksamhet, begagna mig af brors artiga anbud, att i brors angenäma sällskap inmundiga en läskande konjak, om nämligen brors tid medgifver, att följa mig till professor Z., dit jag nödgas gå för att fråga honom, hvad min mamma skall göra vid en tå, i hvilken hon fått ondt.»

Strax förklarade sig —g villig att vänta och de följdes åt till professor Z:s hus.

»Adjö, min hedersbror, jag kommer genast tillbaka», försäkrade B.

Inkommen i mottagningsrummet träffade B. professorn, som i vanliga fall var barsk, men som, då han nu blifvit störd i sina göromål, om möjligt ännu barskare utbröt:

»God dag, hvad vill herrn, är herrn sjuk?»

»N-n-nej», svarade B. med sin olyckliga stamning, »j-j-jag ber tusen gånger om förlåtelse, att jag kommer och stör hr professorn, m-m-men s-s-saken ä-ä-. . .»

»Ja, till saken!» afbröt Z. förargad; »kort och godt, hvad vill herrn?»

»Jo, s-s-saken är den, att min mamma har skrifvit till mig och bedt mig fråga hr professorn, hvad hon skall göra med sin sjuka tå, och det är detta jag skulle be om.»

»Det skall läggas gröt på tån», förklarade professorn utan vidare. »Adjö med herrn!»

»M-m-mjuka tjenare, hr professor, tackar ödmjukast, adjö, adjö», svarade B., fullt öfvertygad, att saken nu var klar och att han nu med en konjak skulle blifva belönad för sitt välförhållande.

Men ödet hade annorlunda beslutat. Nedkommen på gatan, träffar han vännen —g, som, enligt löfte, inväntat hans återkomst.

»Nå», frågar —g, »hvad fick du för besked?»

»Jo», svarar B., »det skall läggas gröt på mammas tå!»

»Jaså, ja, jag anade det, men skall det vara gryn- eller mjölgröt?»

»Ja, det sade professorn ej och icke heller tänkte jag derpå», svarade B., »och sannerligen jag vet, hvad jag skall säga om saken.»

»Ja», förklarar —g, »det är så godt att du, först som sist, går tillbaka och får ordentligt besked.»

Detta medgaf B. och återvände till Z., som ursinnig utbrister:

»Hvad f-n vill herrn här igen? Det är ju ej fem minuter sedan herrn var här!»

»Jag ber t-t-tusen g-g-gånger om förlåtelse, hr professor, men händelsen är den, att jag gjorde mig skyldig till en oförlåtlig obetänksamhet när jag sist var här uppe hos hr professorn.»

»Hvad då?» röt Z.

»Jo, jag glömde fråga om det skulle vara gryn- eller mjölgröt, som skulle läggas på min mammas tå.»

»Mjölgröt!» skrek Z. och lemnade rummet.

Vår hjelte träffade på gatan sin väntande vän, som genast gjorde sig underrättad om, huruvida B. hade allt klart för sig.

»Jo», svarade denne, »det skall vara mjölgröt.»

»Nåja, det var då temligen tydligt, men hvad för sorts mjöl skall det vara, hvete-, korn-, råg-, eller . . .?«

»Ja, hvem f-n kan tänka på allting!» utbrast B., »Det var väl, att du gjorde mig uppmärksam på min glömska! Jag är strax tillbaka!» Och dermed försvann han för att ännu en gång hos professor Z. skaffa sig besked. Professorn blef helt förbluffad, då han nu tredje gången fick se B., hvilken han kände som en allmänt begagnad drifkucku, och misstänkte nu att någon spelevinker dolde sig bakom hans rygg. Sjelf älskare af ett godt skämt, skrattade han inom sig och undrade, huru länge den stackars B. skulle få springa. Imellertid mottog han honom denna gång helt vänligt. Uppmuntrad häraf började B. uttrycka tusentals ursäkter för sin efterhängsenhet och framförde slutligen sitt ärende.

»Det skall naturligtvis vara rågmjölsgröt», upplyste Z.

Nu följde en ny skur af tacksägelser, hvarpå B. försvann. Men ännu ansåg —g honom ej tillräckligt insigtsfull för att med fördel kunna råda sin mamma i hennes kinkiga tå-åkomma, hvarför han, —g, sedan han fått tillfredsställande besked rörande mjölsorten, som borde användas, genast hade en annan fråga till hands.

»Skall gröten kokas i vatten eller i mjölk?»

»Kors för tusan! det är också en mycket vigtig sak, hvarpå jag alldeles icke kommit att tänka», utbrast B., »men nu skall jag då få allting klareradt, det är säkert, och om du bara vill dröja ett ögonblick till, så följas vi åt. Jag är genast tillbaka.»

Denna gång kunde professor Z. ej qväfva ett gapskratt då han fick se den djupt bugande B., som utbröt i ordentliga klagovisor öfver sin brist på förutseende och tillfölje häraf, mot sin vilja, var nödsakad besvära hr professorn ännu en gång, men nu kunde det ej hjelpas och förhållandet var i korthet det, att han ej visste om gröten skulle kokas i vatten eller mjölk. Professorn förmådde med nöd hålla sig så mycket för skratt att han kunde gifva den äskade upplysningen, d. v. s. att gröten skulle kokas i vatten. Ytterligare en million ursäkter m. m. och så adjö! Då B., nedkommen på gatan, fick se vännen —g, utropade han triumferande:

»Nu har jag det! Det skall vara rågmjölsgröt, kokt i vatten! Åh, man ta'r allt reda på det till slut, ska' jag säga!»

»Nå», svarade —g, »det var godt och bra; men skall den läggas varm eller kall på tån?»

»Varm eller kall!» utbrast B. förtviflad; »ja, hvem f-n vet det! Nu är jag ledsen vid detta förb-e spring och jag hade god lust att ge alltsammans en god dag; men det gör detsamma, det är ändå min mammas tå, som är sjuk, och jag skyndar mig upp igen, blif icke otålig, min hedersbror!»

»Var lugn, min vän», svarade —g, »jag skall vänta dig.»

Då B. senaste gången aflägsnade sig från professor Z. gick denne till ett fönster och såg derifrån såväl B. som —g nere på gatan. När B. kommer tillbaka upp och framställer sitt spörjsmål, om gröten borde läggas på varm eller kall, svarade Z.:

»Detta är ganska kinkigt att afgöra, då jag ej sett tån ifråga; jag skulle derför gerna vilja konsultera med någon, t. ex. kandidat —g; skulle hr B. kunna skaffa honom hit?»

»Jo», svarade B., »han väntar nere på gatan och jag skall genast gå efter honom.»

Då han steg utför trapporna tänkte B.: »det var knäfveln, att den —g är så slängd, att t. o. m. professor Z. vill ha honom upp för att konsultera. Det var särdeles bra, att han nu fans så nära till hands.»

Men vännen —g hade ej fullt så höga tankar om sin reputation, och då B. framförde sitt ärende från professor Z., insåg —g mycket väl att frågan rörde något helt annat, och beslöt han öfvertala B. att säga, det han ej träffat honom, —g; men just som han skulle börja sitt tal till B., öppnade professor Z. fönstret och anhöll, att kandidat —g ville vara god följa hr B. upp ett ögonblick. Nu gick det ej längre an att neka och begge följdes åt. Professorn förklarade, då de kommit upp, att han varit nog djerf besvära kandidaten i och för en konsultation och som han var öfvertygad, att kandidaten på grund af en rik erfarenhet var den mest kompetente, ville han inhemta hans mening, huruvida — portvin eller scherry vore det lämpligaste att nedskölja en oskadlig drift. Efter mogen öfverläggning förklarade —g sin åsigt vara den, att scherry vore det lämpligaste. Professorn delade hans åsigt och vid ett glas scherry fick slutligen B. besked.

En tid senare träffades åter B. och —g, och efter en stunds språk om hvarjehanda frågade —g:

»Apropos, huru är det med din mamma och hennes tå?»

»Jo, jag tackar, kl. 12 sprack mammas tå och då fick mamma lisa!»

Ci.

Lyckad fotografi.

— Usch, ett så'nt kort! Jag ä' inte det ringaste lik ....

— Nej, tvärtom, ni ä' som ni skulle vara *lifs lefvande.*

Fragment ur en ung flickas dagbok.

— — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — —

Midt bland nöjen nu vi dväljas,
knappt man vet, hvad som skall väljas
ut för qvällarna.
Ifrån bal till bal vi farit;
utomhus hvar dag vi varit
sista veckorna.

Pappa trifs vid priffebordet
bäst, och mamma helst för ordet
ibland tanterna
på supéer; men jag valsar
allrahelst med kusin Baltzar
på dragonerna.

Hvilken skilnad här mot lifvet
ner på landet. Det är gifvet
att riksdagarna
(brukspatron med stångjernshammar,
pappa till dess första kammar
hör!) ä' mycke' bra.

Inte tror jag, pastorns Fina
eller kronofogdens Lina,
de landtlollorna!
skulle våga mäta sina
balkostymer mer med mina
ur journalerna.

Omhvärfd är jag af kurtisen,
balsalongen, liksom isen,
der på skridskorna
lätt jag ilar fram — få båda
jemt i hyllning för mig skåda
kavaljererna.

Kusin Baltzar härom dagen,
unter uns, var helt betagen;
under turerna
uti kotiljongen tänkte
han få *ja* — jo, pytt! jag skänkte
en af »stjernorna».

Det är sant, att han ungdomligt
vacker är och för gudomligt
an på balerna;
men blott simpel adel är han —
minst, med min fortyn, begär man
en af grefvarna.

80,000 efter farmor,
100,000 efter mormor,
efter onklarna
minst en 120,000,
och se'n pappas bruk och husen
tre — i Filipstad.

Kan med detta allt jag välja
hvem som helst? Nej! åt mig sälja
må sig anorna ....
Här jag måste sluta stanzen,
att mig klä' till Innocensen
och conqueterna ....

Paul-Louis.

Polisscener.

(*Refererade af Nby.*)

1.

»Nu ä' herrn kittsli' igen!»

— Abrahamsson har sålt öl glasvis i sin brödbod?

— Nej, i mugg skedde det!

— Det är ej tillåtet!

— Nå, men om det nu är ett fruntimmer i boden, å hon säjer *nej*, å di säjer *jo;* inte kan hon köra ut dem!

— Hon kan försöka!

— Nää; vi sk'a inte raljera nu! ... Inte rå'r ett lite' fruntimmer på en stor, stark karl!

— Abrahamsson fälles att plikta 5 kronor för olaga ölutskänkning!

— Ja, de' ä' bra, de; men jag ska', ta' mej tusingen, ställa en stor, stark ... hm ... spanmålsbärare i magasine', att expejera, å ...

— Och små fruntimmer, som handla?

— Åh! nu ä' herrn kittsli' igen; men de' ä' de'samma, de'! ... Ja' går ändå inte till hofrätten, jag!

2.

"Det var det, jag sa' henne »me'samma»."

— Ni har kört ett lass sopor å otillåten tid?
— Ja, men hon ä' enka, den jag kör för!
— Förbudet gäller äfven för sådana.
— Hennes man dog för 14, nej 8 dagar se'n ...
— Inverkar inte heller på saken. Hon fälles ...
— ... i gallopperande lungsot!
— Tig! — Fälles att plikta 5 kronor för anmärkta förseelsen.
— Kan inte 7 .... jaså, 3 barn göra något till saken?
— Ni har hört utslaget! Gå nu er väg!
— Ja, det var det, jag sa' henne me'samma, att de' inte va' värdt få polisen att ta' reson! ... Om jag dragit till med 5 dö'a män å 50 lefvande småttingar, så hade det inte hjelpt ändå; de' ...
— För' ut karlen!
— De' sa' jag henne!

3.

Ärlighet varar längst.

— En er tillhörig hund har anträffats utelöpande i förgår natt; medger ni det?
— De' ä' väl frågan om Pålle, kan ja' tro!
— Ja; heter er hund så, så är det om honom fråga är.
— Heller kanhända de' va' Putte?

— Putte eller Pålle; det gör ...

— Heller Borken, heller Bismarck, heller ...

— Ni har många hundar, ni!

— Jaha, — ja' har inackordering, förstår domar'n!

— Nå, erkänner ni, att en af de hos er *inackorderade* hundarne i förgår natt var utelöpande? ...

— Ja, men ja' skulle vilja veta, *hvem* af dem de' va', för att debitera egar'n!

— Det inverkar inte på saken! ... Ni fälles att plikta 5 kronor för hunds utelöpande nattetid, utan eftersyn!

— Jaså, ja' får inte veta, hvem de' va'? — Ja, då debiterar ja' alla hundegarne för en femma hvar — å di ä' sex —, så ä' ja' ifrån'et på ärligt sätt! — Ajöss!

4.

Samvetsgrannhet.

— — — — — — — — — — — —

— För tionde gången säger jag vitnet: håll er endast till saken! — När ni kom ut i förstugan, *hvad såg ni då?*

— Ingenting, för der var kolmörkt!

— Hvad vet ni om den här saken, då?

— Inte en smul'!

— Och ändå har ni stått här en bra stund och pratat, visserligen om saker som ej hör hit, men vi väntade tåligt i förhoppning ....

— Jag har pratat, ja! .... Ja, för si, min mening var, när jag gick hit, att begära 10 kronor i vitnes-

ersättning, å som jag inte är den som vill bedra' någon, så har jag ansett mig skyldig prata om litet af hvarje, efter jag nu inte kände till något af det, hvarom här är frågan!

5.

Lofven är lätt, men ...

— Andersson har i förgår natt länge bultat på en port och på så sätt stört nattron för i grannskapet boende.

— Ja, det är sant; men jag visste då ej af, att ordningsstadgan förbjöd bultande på portar, äfven om det skedde för att väcka en sömnig hotellvärdinna ....

— Ni är så gammal man, att ni ovilkorligen bort begripa det opassande i ert beteende....

— Må vara, men jag vill dock anmärka, att detta är första gången på 85 år, som jag befinner mig inför en domstol!

— Jaså? ... Ja, det skall nu få bero vid en varning; men låt det dröja lika lång tid, innan ni kommer hit nästa gång!

— Ja, det lofvar jag då bestämdt! ... Herr domar'n skall få se, att jag håller ord!

Hedern och Penningen.

De vise må säga, att penningen är
en lumpen och vanskelig ting,
för min del dock håller jag penningen kär,
ty, ack, på vår jordiska ring
hvad håll's väl i ära, hvad håll's väl för godt,
som ej sin valör och sin stämpel har fått
utaf penningen!

Ett snille i trasor, en armodsklädd dygd,
hvar gälde väl nån'sin dess röst?
När tog opinionen dem väl i sitt skygd,
hvar funno de aktning och tröst?
Men Dumbom med plånboken späckad och full,
han eger sitt värde och han får stå lull —
blott för penningen.

En utsvulten stackare, tvingad af nöd,
blir tjuf för att slippa förgås,
och skymfad och bränmärkt allt intill sin död
han kastas bak galler och lås;
men purpurklädd skurk månget tusental stjäl
och, lagen till skam, går han strafflös likväl,
blott för penningen.

En medellös yngling en fröken får kär,
(ty kärleken skilnad ej gör),
och fadren i vredesmod dundrar och svär
att aldrig får ske slik malör!

Men hopkrumpen gubbe med håfvor och guld,
han vinner den tärnan, så fager och huld —
allt för penningen.

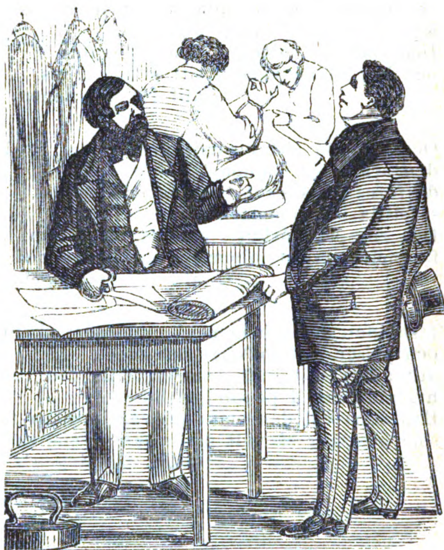
Den fattige slafvar från morgon till qväll
att vinna sitt torftiga bröd,
och tröttad han skyndar till anspråkslöst tjell
att somna från sorger och nöd.
Den rike sig vältrar i nöjen och dus
och bor så beqvämt i sitt ståtliga hus,
allt för penningen.

Och sist när sitt jordelifs mödor och qval
den arme fått kämpa till slut,
då föres hans stoft till den ensliga dal
så stilla och obemärkt ut.
Den rike så ståtligt i grafven sänks ner,
får marmorvård, blommor och liktal med mer
allt för penningen.

I skalder, som sjungen så underbart skönt
och prisen allt mäktigt och stort,
allt ädelt, allt ljuft, som er tanke har rönt,
hvi glömmen I penningen bort?
Hvar fins väl den makt på vår jordiska ring,
som herrskar så vidt öfver skapelsens ting
såsom penningen!?

Gustaf von H.

Politiske skräddaren.

— Jaså, ena bonjourarmen var kortare än den andra ... Hm! ... Ja, si, när man har så mycket att tänka på ... grundskatterna ... arméförslaget ... alldeles för dyrbart artilleri ...

— Begriper ... och derför drar herrn in på *tygstaten* för sina kunder ...

Fädrens minne lefver än.

(*Reseminne.*)

På jag i sommar låg och pimplade vatten i mig vid Ramlösa blef jag en dag af den toujoure fideikommissarien H. ombedd att göra honom sällskap till en af hans intima vänner i byn, en rationell landtbrukare, något originell, men derför icke mindre »snäll». Under en brunnskur är hvarje afbrott från det dagliga enahanda som russin i vattvälling, och jag var derför icke sen att antaga inbjudningen.

Anlände till stället blefvo vi redan i förstugan mottagna med allt annat än vänliga blickar; men så kommo dessa också från sådana varelser som ugglor och ufvar, hvilka dock vid närmare påseende befunnos uppstoppade, således icke farliga att nalkas, och fanns det ännu någon tvekan skingrades denna snart vid åsynen af den fryntlige värden, hvilken, ehuru ingalunda barfotad i ekonomiskt afseende, dock vandrade sin verld fram barfotad i träskorna.

Vi blefvo mottagna med vanlig skånsk gästfrihet. Men sedan vi för- och besett oss tillräckligt invändigt, skulle vi äfven taga ladugården i betraktande och infördes till den ändan i stallbyggnaden. Ett par »13-qvarters oxar» råmade oss till mötes. »De vädra adligt blod», sade värden och vändande sig till fideikommissarien, tilllade han: »det är dig de helsa på . . .» Denne svarade

icke, men i stället visade han på följande inskription, inhuggen i en stor slätslipad sten, hvilken var placerad alldeles vid — ja, vid »slutet» af oxarne. Jag trodde knappast mina ögon, då jag läste följande:

HÄRUNDER
HVILAR
DE JORDISKA QVARLEFVORNA
AF
HÄRADSDOMAREN OCH HEMMANSÅBOEN
PEHR ANDERSSON
SOM DOG I WESTRA RAMLÖSA . . . . .

Det öfriga af inskriptionen hade oxarne »strukit», som det heter på boktryckarespråk.

Jag anhöll om en närmare förklaring och fick en sådan af värden, hvilken såsom den naturligaste sak i verlden berättade: För några år se'n skulle Helsingborgs kyrkogård förses med nytt jernstaket och magistraten utfärdade då en kungörelse om att de, som invid den gamla kyrkogårdsmuren hade grafstenar, hvilka de ville bevara, kunde afhemta dessa, och som farfars grafsten var bland dem, lät jag hemta hem den; och då jag tyckte, att den gerna kunde vara till någon nytta, efter som den var slät och grann, lade jag den der den nu ligger.

X.

Mias julklapp.

Jag var förtjust i lilla Mia
och hon, jag tror, i mig också,
men, att bekänna det och fria,
jag var så blyg att våga på.
Än var hon mot mig kall som is,
än ljuf och god på alla vis.

Men huru länge än det dröjde,
så yppade jag allt till slut.
Och Mia? Hon blott fingret höjde
till hot, men såg som skalken ut.
»Ja eller nej?! O! svara då!» —
— »Mitt svar du skall till julklapp få».

Till Mias hem ock denna julen
jag bjöds, som förr, af hennes far;
(han var min morbror, löjtnant Uhlen,
och min kusin ju Mia var.)
Belastad med paketer, af
i godan tid jag mig begaf.

Jag blef välkomnad utaf alla
och Mia log mot mig så godt.
Om hennes hals jag velat falla
och ta' en kyss, en enda blott.
Dock, tänkte jag, snart blir du min,
och var så glad uti mitt sinn'.

Min qväll gick hän i fröjd och gamman
och klockan slutligen slog sju.

Åt dörr'n vi sågo allesamman,
der »Julebocken» inkom nu.
Han helsad blef med glada rop,
mest dock af barnens yra hop.

Julklappar uti »banor långa»
han delade till hvar och en. —
En utaf dessa, mina många
jag skyndade att bryta re'n:
ty der var svaret från min vän:
jag stilen kände strax igen.

Jag led af riktig fingerklåda
att papperet få rifva bort
och att den huldas svar få skåda
det fick jag också inom kort.
Hvad tror ni väl? Jo, (ve och sorg!)
en stor och präktig papperskorg.

En korg! — en korg! — Jag knappast trodde,
att jag sett rätt — en korg — hå! hå! —
Bäst jag förtviflad på den glodde
jag Mias stämma hörde då:
— väl ringa gåfvan är, men den
jag tror dock passar dig, min vän.

Tärd af förtviflans afgrundslåga
jag skildes från den grymma dock,
som öka ville än min plåga
med löje och med skämtan ock:
ty när så kallt jag afsked tog
hon nickade till mig och — log.

* * *

Den natt jag ingen sömn fick smaka
af sorgen först och se'n — af hvad? —
Jo, bäst min korg jag vredgad skaka',
så föll der ur ett pappersblad,
hvarpå det stod (hurra! hurra!)
ett enda ord och det var — *ja!*

Tjugoen = en.

(Ett tjufpojkstreck.)

Mer än tjoget unga gökar hade gjort sig en glad dag, de hade ätit och druckit betydligt. De skulle hem till sig, men för att ginast komma till målet måste de passera en bro och vid den skulle bropenningar erläggas, ett öre bara, men se, pengar hade de ej.

— Jag håller vad med er, sade R., att vi sk'a komma öfver utan att betala mer än ett enda öre.

Vadet antogs.

De glada pojkarne kommo till grinden, som afspärrade broöfvergången. Vadhållaren stälde sig bredvid brokarlen och höll venstra handens tumme och pekfinger nedstuckna i västfickan.

— En, sade han, när den förste gick genom grinden.

— Två, tre, fyra, fortsatte brokarlen, allt efter som de unga männen passerade.

Man kom till nitton och R. och brokarlen räknade högt allt fortfarande tillsammans.

— Tjugoen! sade brokarlen.

— Stopp! Tjugo! de voro bara tjugo!

— Men med er, sade brovakten, blir det tjugoen!

Nej, det blir bara tjugo. Jag har inte att göra med de der herrarne alls!

— Men ni räknade ju upp dem tillsammans med mig!

— Ja, det var bara för att göra er ett nöje.

R. lemnade nu till den häpna brokarlen sitt öre.

Naturligtvis hade under räknandet och samtalet de unga spjufvarne hunnit långt på andra sidan bron.

I teatersalongen.

En bakom sittande herre. Tocke herrskap, att sitta och snaska konfekt och prata högt under hela pjesen! *(Hyssjar.)* Ty-y-yst!

Herrn framför (pikerad). Ä' det åt oss, herrn hyssjar?

Den andra herrn. Nej, det ä' naturligtvis åt de spelande på scenen, för att jag ska' kunna höra, hvad herrskapet säger ...

Svartsjukans natt.

Ballad.

Schnitzelfelt — af gamla anor,
med ett vapen konstigt siradt —
nu major, helt nyss sitt bröllop
med skön fröken Ebba firat.

Ock i Amors tjenst han fäktat,
sårat, öfverrumplat många
i guerillastrider, tills han
öppet lyckats Ebba fånga.

Det är natt: majoren tillbragt
i strapatser med att träna
dagen lång; nu Morfeus honom
täckts omsider sömn förläna.

Fantasin dock ej får hvila,
och hans unga maka störes
i sin slummer, då majoren
så i sömnen tala höres:

»Ädla, vackra Arabella!
när jag ser din stolta hållning,
dina plastiskt sköna former —
då jag gripes af förtrollning.

Ack, hvad själ är i din eldblick!..
Ysterheten just dig pryder;

men till mina ord du lyssnar,
minsta vink af mig du lyder.»

Så majoren. Men hans maka
kände, svartsjuk, qval så grymma;
hennes natt förflöt i tårar;
dagen gryr — de blicken skymma.

Han blott undrar. Hon berättar
allt, vill ej sin sorg förställa:
»ah! jag vet det... ah! du älskar
mer ej mig, nej, Arabella.»

Då i skratt majoren utbrast
och höll nästan på att kikna:
»Ha ha ha! jag dig, min ängel,
ej vill vid en häst förlikna!

Ha ha ha! förbaskadt lustigt!
Kors för... Vet du ej, jag döpte
ju till Arabella stoet,
som jag af gref Wrangel köpte?

Präktigt djur! En gång på turfen
skall dess namn med heder klinga.
Du bör se, hur klokt det blickar,
när jag klappar mildt dess bringa; —

hur det vid mitt tal blir stilla,
om det än så ystert leker —
hur det trofast blickar mot mig,
då ibland dess kind jag smeker.»

Ebbas öga syntes klarna,
och man märkte lätt, hon hyste
mer ej jalousi, ty munnen
nästan halft sarkastiskt myste.

**Skälmskt, och dock kokett tillika,
sina mjuka armar slog hon
om majorens hals; och lugnad,
utan vrede återtog hon:**

**»Jaså!... alltså plär du klappa,
smeka detta djur så snälla?
Säg, min vän, mig, om du också
plägar kyssa Arabella!»**

Julie A.

En spegelbild.

(Öfversättning.)

en viss småstad fanns för flera år tillbaka en skämtsam gästgifvare, som stundom roade sig att drifva gyckel med sina gäster.

Så inträffade en gång att en bonde, som sålt hafre till gästgifvaren, kom något olägligt för att erhålla sin betalning, ty det var torgdag och mycket folk i gästsalen.

»Hr gästgifvare, låt mig få mina pengar, ty jag har brådtom att fara hem!» stod bonden och kältade.

»Ja, ja, jag kommer strax; gå in i rummet bredvid och vänta!» tröstade gästgifvaren.

Strax derefter kom han också in till den väntande, men stannade i dörren med uttryck af bestörtning och sade med deltagande röst till bonden:

»Men hvad, i all verldens namn, är det åt er? — Hur vågar ni med så uppsvälldt ansigte vistas ute i luften?»

»Hva'fall's? Är mitt ansigte svullet, — det vet jag ej af», svarade bonden orolig.

»Ja, öfvertyga er i spegeln, om ni icke tror mig», tillrådde gästgifvaren och gaf hänvisning på en väggspegel.

Bestört ryggade bonden tillbaka vid anblicken och utropade förtviflad: »de' var en gräslig sanning: jag har ju ett ansigte som det värsta kålhufvud!»

»Ja, min vän, det står illa till med er, ni har svår rosfeber. — Bind väl om hufvudet och far genast hem,

samt lägg er och tag in att svettas under åtta dagar, ty annars är ni förlorad! Lyd mitt råd!» ordinerade gästgifvaren välmenande.

Bonden försågs derefter af den menniskovänlige hafreköparen med yllelappar och bindlar, deri han invecklade hufvudet, så att endast näsan stack fram, hvarefter han lade sig på lasset och lät drängen genast köra hem.

Då fordonet anlände till bondgården och hustrun bemärkte sin i lasset liksom inpackade käre man, slog hon händerna tillsamman och ropade: »hvad, i himlens namn, har händt?»

»Lugna dig, kära mor», stönade den sjuke, »låt mig endast gå till sängs och dricka kamomillté, så går det ändå öfver!»

Åtta dagar tillbragte bonden till sängs, utan att rubba omslaget kring hufvudet, och under hela tiden badande i svett. Då han fjorton dagar derefter åter for in till staden, var hans första göromål att besöka gästgifvaren och betyga honom sin tacksamhet samt, som erkänsla för det goda, välgörande rådet, skänka honom en fläskhalfva.

I sitt sinne log gästgifvaren och gick in och bugade sig för sin — *konvexa* spegel, som var den oskyldiga anledningen till bondens gåfva.

Kärleken.

Hon var som Afrodite skön,
trots att jag hade gjort det rön:
cigarrens slaf hon var.
Min låga brann dock mera klar.
Men ack! jag vågade mig icke närma
och yppa känslans värma.

Då jag om morgonen steg opp,
till Amor stälde jag mitt hopp,
mitt hjertas varma bön
om trogen kärleks ljufva lön.
Och, kärlekssuckande och djupt betagen,
jag gick den långa dagen.

När natten kom på svarta fjät,
jag kröp i bädden ner och — grät.
De strida tårars lopp
bevitnade mitt svikna hopp,
och nattens stillhet, förr så ljuf, så härlig,
nu syntes mig förfärlig.

Och »salighetens andedrägt»
mitt mod, min frid snart hade släckt,
och kindens friska ros
och runda hull snart flytt sin kos.
Men ack, mitt arma bröst! det svälde ständigt
för tryckningen invändigt.

Jag derför grep mig an en qväll
och till den sköna flickans tjäll
i vild förtviflan gick,
steg in och vågade en blick —
o, sällhets höjd! jag trodde knappt mitt sinne;
hon var ju *ensam* inne.

Om »pilar», »smärta», »sår» och »qval»
jag genast knäböjd höll ett tal,
hvars like än ej fanns.
Jag talade med sådan glans
som Cicero, den store lagerskördarn,
för Sextus, fadermördarn.

Och flickan? Sällhet utan namn!
hon sjunker i min öppna famn.
Ett blygsamt »ja» jag hör,
som mig till vanvett salig gör.

Och uppå läppar, varma, purpurröda,
ett X*) af kyssar glöda — — —

O, ve! En dörr jag knarra hör.
Hvem är, som grymt min sällhet stör?
Jag blickar kring mig rädd
och — vaknar, ligger i min bädd,
och ser i stället för den ljufva flickan
»madam» med kaffebrickan.

Och sens moralen har du här:
om du en hopplös kärlek när,
du ömklig är, min vän.
Och lyckliggör dig kärleken,
är det en lycka, som du bittert — saknar,
då du omsider — vaknar.

— *rt.* —.

---

*) X = obekant (obestämdt) antal.

"Toddä, säger jag!"

(Ett minne från staden vid Fyris.)

För många år tillbaka fanns i »den evigt unga gamla staden» en garfvare X. Han var just icke i besittning af egenskaper, som kunde göra hans umgänge frestande för studenter, men hans största nöje var, när han råkade i sällskap med sådane; vid dylika tillfällen depenserade han frikostigt och tillät ingen annan öppna plånboken. »Se' ni, jag tycker ob te' rubla ibland», var då en stående term i hans mun.

En morgon hade gubben X. varit ute på torget i »hudflängning», som ej får fattas synonymt med verksamhet som »spögubbe», utan helt enkelt, för att spana efter hudar på bondlassen. Några studenter, bland hvilka gubben X. kände ett par stycken, voro just på väg upp till fru Joholm, då de sammanstötte med den frikostige garfvaren.

»Morjens, farbror!» tilltalades X.

»Borjens, borjens», svarade X; »ben vi äro ju bröder — kob inte med farbror för då ger jag dig ett rus till, sob du skall binnas bättre!»

Slutet på sammanträffandet blef, att garfvaren bjöd hela klungan på frukost, och när en fest af samma anledning den tiden började på förmiddagen, var det undantagsvis, den upphörde före qvällen — och kanske det är så ännu? — Hvad vet jag!

Frukosten blef grundlig och gjorde middagen umbärlig; i stället aflöste långa rader af »blandare» hvarandra, och gubben X. bara bjöd, skrattade och drack brorskål öfver lag. Klockan led mot 6 på aftonen.

»Nu vill jag ha' en bit och en sup att skölja ner sötsakerna, och den sob vill sob jag säger till — sädan sk'a vi ha toddä», ropade den gamle garfvaren med hög röst, i det han reste sig med glaset i hand och utan tvifvel ansåg sig hafva hållit ett bra tal. Till hans glädje upptogs det äfven så, ty alla skänkte sitt bifall åt hans förslag, såsom välbetänkt och godt.

Efter ett par toddar började guhben X. dock visa sig så mogen, att han stundeligen måste väckas, för att icke stanna på golfvet; man blef derför angelägen att få honom hem och sällskapet beslöt löna hans gästfrihet med att följa honom.

Anländ till hemmet hade gubben så pass nyktrat till, att han kände igen sig, innan hans sällskap lemnat honom.

»Toddä!» ropade han till sin hustru.

»Kära gubben min, inte ska' du dricka mer i dag», invände frun.

»Toddä, säjer jag!» blef svaret i höjd tonart och åtföljdt af ett kraftigt slag i bordet.

»Efter du så vill», sade hustrun, »och då ber jag herrarna vara goda sätta sig, under det jag värmer vatten», tillade hon undfallande.

Den gamle garfvaren kunde sjelf icke utöfva något värdskap och hustrun behöfde ej heller värma toddyvatten den qvällen, ty knappt hade gubben X. blifvit förd till en soffa, der han visade sig vara väl hemmastadd, förrän han böjde sig under vingudens tunga thyrsus och somnade med orden »ber toddä» och hoppet att väckas när »vattnet blef varmt».

L. O. Rens.

Ronnebyvisa.

Mel.: Det sägs, att på jorden allt vinns genom ordning och flit.

ag känner mig frestad att sjunga en visa, helt ny,
om litet af hvarje, som sker och som rör Ronneby.
I undangömd dal här i Bleking du ligger,
du köping, så solljus, så glad och så pigger;
du på minnen är rik,
och en stad är du lik,
Ronneby!

Du var ock en stad då du hörde vårt grannrike till,
och dref då en handel med annat än nutidens sill;
då hade du vallar och högborna later,
i köpmannens bod hördes klang af dukater,
du var mägtig och stor,
mer än mången det tror,
Ronneby!

Se'n måste du vika för tvånget och för en rival,
du krympte tillsammans betydligt och handeln blef skral;
Karlskrona blef skapad att skydda vår flotta,
om inflyttning måste ditt borgerskap lotta,
Karl den elfte befalt:
»till Karlskrona skall allt»
från vår by.

Dock förde du ännu som köping ett tynande lif;
låg ständigt med staden i delo och småsinnadt kif,

tills slutligen Ekholtz fann jernhaltigt vatten,
som blef för din framtid den gyllene skatten:
af vatten och dy,
fick du lifskraft helt ny,
Ronneby!

Men ännu en gång du af olyckan drabbades tungt,
blef härjad af elden, fick hjelp, och tog saken helt lugnt,
af slutresultatet du nog kunde braska;
lik Phoenix du åter stod upp ur din aska
i föryngrad gestalt,
stort och prägtigt blef allt,
i vår by.

Nu fins, mer än kyrkan, blott föga från forntida dar,
dock nere vid åkanten står ännu flugträdet qvar:
du väldiga jätte från hänsvunna tider,
du sänker väl hjessan mot jord, hvad det lider!
men måhända du står
än om hundrade år
i vår by.

De tider ha funnits, då Ronneby ägde en kung;
han lät oss nog känna att spiran var mägtig och tung.
Då krälade många med näsan i backen,
men som han var död blef man styfver i nacken,
förklarade käckt:
»nu är enväldet knäckt»
i vår by.

Vår by går nu framåt och växer med ökande fart,
och gränserna synas att blifva för trånga helt snart;
ja, redan man tycks ej för utvidning rygga,
man börjar åt Karlskronavägen att bygga.
Finnas krafter och merg,
snart till Gadds Fredriksberg
går vår by.

Och i en snar framtid du hoppar väl raskt öfver ån
och bygger för badgäster, alltid om inkomster mån;

då stannar du ej förr'n du brunnen omfamnar,
och bygger alltjemt, tills vid redden du hamnar:
der har du ditt mål!
derpå tänka nog tål,
Ronneby.

Då räknar du gäster i tusen — ej hundradetal
besökes af furstar, sjelf Bismarck, som ständigt är skral;
hit komma då turkar, kineser, mulatter
och Indiens nabob med samlade skatter.
Allra minst millionär
hvarje husvärd då är —
i vår by!

E. B. L—m.

Födan är halfva naturen.

— Go'a herrn, jag ä' så fasligt olycklig . . .
— Olycklig? Hur så?
— Jo, jag ä' så rysligt hungrig.
— Prat! Jag ä' då mycket olyckligare: jag har ingen aptit alls!

Medel mot fräknar för fröknar.

Lisses älskvärda läsarinnor böra utan tvifvel hålla den lilla tomten räkning för att han vid fjorton års ålder intresserar sig för uppsatser, hvilka egentligen höra inom vetenskapens område.

Om fröken Aktning-svärd, som sedan ungdomen varit besvärad af fräknar och på dem, oskyldigt nog, vältrar all skulden att hon icke blifvit gift, förr kommit underfund med ifrågavarande enkla medel, som med ofelbar framgång försvarar sin plats såsom verkligt universalmedel, hade hon hvarken plågat sin omgifning med klagan och förfrågningar, eller förslösat en god del af sin förmögenhet på inköp af den fullständigaste samling qvacksalvarliteratur, salvor, skönhetsvatten och aseptin. Men så är det, de enklaste medlen upptäckas icke först. Och nu till saken!

På en liten fest en dag i förra veckan sammanträffade fröken Aktning-svärd med kandidaten X., och sedan hon erfarit att den unge mannen egnade sig åt läkarevetenskapen, var det den naturligaste följd i verlden, att hon skulle närma sig honom med den vanliga frågan:

»Vet kandidaten något medel, hvaraf fräknar gå bort?»

Hennes glädje blef obeskriflig när X. svarade:

»Ja, och ett det enklaste på köpet!»

»Hvad säger herr kandidaten?» utbrast fröken A., och det var endast hennes anors glans, som höllo henne

tillbaka och på samma gång räddade den unge läkaren från en omfamning. »När och ... huru?» stammade hon nästan andlös.

»Genast, om fröken kan skilja sig från sällskapet!»

»Ingen uppoffring är för stor för ett sådant mål ... åh, det är för mycken lycka!» utropade hon och skyndade meddela värdinnan och gästerna orsaken till sin affärd, samt ilade så hufvudyr af lyckönskningar ut i tamburen, att hon var oviss om icke hennes förlofning eklaterats.

»Nå, herr kandidat, nu är jag i ordning — hvart skola vi gå?»

»Jag behöfver icke följa med», svarade X. lugnt.

»Hvad kandidaten är tankspridd ... det var ju fråga om att ... få bort fräknarna ...!»

»Nå ja ... om fröken går bort, gå ju också fräknarna bort!»

Kan man tänka sig något enklare medel!?

L. O. Rens.

Den skendöde.

(*Till varning för Bacchi oäkta barn.*)

En qväll jag rusig kom från »vänners» gille,
der spel och dryckjom vankats mer än nog;
i hjernan »blaren» dansade med »kille»,
och glädjen sig en sväng med ångern tog,
jag raglade till sängs med fötter svaga,
men slummern god var ej så lätt att taga.

Ty bäst jag låg, en dödsens kyla trängde
förlamande igenom all min kropp,
ett band af jern mitt hjertas verkstad stängde,
och blodet stannade uti sitt lopp;
det var som hade lifvet flytt ur banden,
men glömt att öppna portarne för anden.

Ja! jag var skendöd — kroppen bands af döden,
men själen lefde än i liflös kropp.
Jag sökte fåfängt ropa hjelp i nöden,
jag ville röra mig, men det var »stopp»,
jag bad om frälsning för den bundna slafven,
men bönen sjelf var lefvande begrafven.

Den natt var lång — då Phoebus jorden glädde,
min kammare blef fyld af folk på stund.
Man sökte gjuta lif i mig, man trädde
min egen penna till min egen mun;
förgäfves — jag var död — det sade flera,
och jag — jag mäktade ej protestera.

Se'n kommo in båd' fruar och mamseller
och svepte mig i liljehvitan skrud;
jag mägtade ej röra mig, ej heller
det var mig möjligt att få fram ett ljud.
De fruar täcktes ej sitt tal förgylla,
de sade alla: »han har dött af fylla».

Nu blef jag stoppad neder i en kista
och förd till grafven under klockors klang,
och presten höll för mig ett tal — det sista,
och vapnet bräcktes, skölden söndersprang.
»O! stanna yngling», började man sjunga,
och torfvor föllo ned på mig så tunga.

Det blef så tyst, så tyst att masken hördes,
och ensam var jag bland de döda nu;
utaf min ångest lifvet återfördes
och dödens hinna klyfdes midt itu,
det varma blod sig väg ur hjertat sprängde,
i hudens väf den röda spolen trängde.

Jag ville locket ifrån kistan häfva;
min hela kraft jag samlade i hast;
nu gälde det att sig ur grafven gräfva;
det suckade, det svigtade, det brast!
Snart genom springor jag en stråle såg,
den vidgades den smala dagersträngen.
I hast blef ljust — jag märkte att jag låg,
jaha, godt folk — jag låg *inunder sängen.*

--st—n.

Smeknamn.

Frun. Säg mig, Lina, hvad var det för en karl, jag hörde dig tala med i köket i går?

Pigan. Jo, det var min kusin. Han är stadsmilitär.

Frun. Och honom kallar du för ditt »lilla gryn», hörde jag.

Pigan. Ja, det är ett smeknamn — alltse'n han fick en rispa i skinnet vid det stora upproret ...

En ny och ganska uppbygglig

Historia

om

Pelle Båtsmans kärleksäfventyr i Japan.

Teckningar och text

af

I. T.

Tryckt i år.

Det var en gång en båtsman,
en glad och munter fyr,
som hade uti Japan
ett kärleksäfventyr.

När han kring hamnen kryssa'
en afton något säll,
så fick han smak att kyssa
en Japanesmamsell.

Men flickan hon var dotter
allt till en mandarin;

från topp till tå hon var som
en pleasurejakt så fin.

Hon sade: »sköna båtsman,
följ med mig hem i qväll,
så skall du få belöning
för det att du var snäll.

Men vet, jag har en fader
så ond, så rik, så snål,
desslikes ock en fästman,
som jag platt inte tål.

Och för du dem ur vägen,
skall du ha mer än tack!
De sitta nu derhemma
som bäst och spela schack.»

Och in i salen träder
den båtsman, full af hin.
»God afton, mina herrar!
God qväll, herr mandarin!

Jag skall för eder lära
den stora konsten, att
på samma gång hvarandra
i ett drag göra matt.»

»Åh! kan ni det, herr båtsman,»
— med undran ropa de —
»så var så god och sätt er
och tag er en kopp té!»

Men båtsman tar ur fickan
en bränvinsflaska stor.
»Jag kanske får den äran,
att kalla er för bror?»

Nu pimpla de så länge
det finnes något qvar.
Se'n komma de i träta
om, hvem som draget har.

Och mandarinen skriker,
så vredgad i sitt sinn:

»tvi tusan på dig, Phu-ling!
min dotter blir ej din!»

Då Phu-ling blef så ledsen,
drog ut sitt långa svärd
samt stack det midt i magen.
Han var ej bättre värd.

Och mandarinen måste
— ty så är Japans lag —
på samma sätt ta afsked
från lifvets obehag.

Men båtsman han fick flickan
med allan rikedom
samt rörde jemt på svickan
och blef en läckergom.

Dock efter ett års nöje
han ledsnade och — for;
»kinesar» nu — på Söder
och lappar gamla skor.

Kantor Vinbergs serenad.

(Berättad af »ham selv». — Kursiveringen är gjord af Musik-Nisse.)

Septemberqvällen var härlig. Solen sjönk *adagio* och månen höjde sig *dolce*, då jag, i sällskap med Agander och Pagander, *cantabile* begaf mig till den boning, der den tjusande Piccola X. *languendo* väntade på den utlofvade serenaden.

Poco a poco kommo vi till ort och ställe. *A prima vista* syntes terrängen vara klar, och vi började *con anima* sjunga trion »Ack, säg mig, hvar är du?»

Der var hon! — Ljuset tändes *allegro,* gardinen upprullades *allegretto,* och sedan vinkade hon *grazioso* åt oss med sin näsduk.

Vi skulle just *con amore* fortsätta serenaden med »Darrande ton!», då Pagander utbrast, *tremolo:* »pukor och trumpeter! Det är ugglor i mossen!»

Agander mumlade något *con bocca chiusa* och knöt *risoluto* näfven — i byxsäcken, och jag såg mig *agitato* omkring.

Nu öppnades ett fönster, och Piccolas förmyndare, den gamle Fagotto, skrek *furioso:* »rappa på dem *energico ... molto energico!»*

Rapidamente rusade ett halft dussin karlar fram i

$\frac{3}{4}$:s takt och började *con tutta la forza* bearbeta våra musikaliska stofthyddor.

Piccola låg *lagrimoso* i sitt fönster, Fagotto skrek: »*da capo!*», Agander ropade *lamentabile* på hjelp, Pagander var nästan *morendo*, och jag kände tyvärr att mina krafter voro *decrescendo.*

Men Ödets gudinna ropade: »*volti subito!*» — och bladet vände sig!

Polisen nalkades *accelerando,* pappa Fagottos hejdukar drogo sig *presto* tillbaka ... och den mörbultade trion linkade *sospirante* från platsen för den afbrutna serenaden.

Nasus.

Odödliggjord källaremästare.

(Insändt från landsorten.)

Ärade Nisse!

I flera af våra landsortstidningar har under årets lopp cirkulerat ett impromptu öfver en brunn:

»Din Compagnon här utanför
allt rikare och rikare dig gör» &c.
— — — — — — — — —
— — — — — — — — —

som tillskrifves Tegnér. Ovanligt är ej, att småbitar af denna art debiteras Frithiofsskalden, på samma sätt som en del anekdoter af tvätydig beskaffenhet tillegnas vår Bellman. Rätta förhållandet är dock att ofvannämnda impromptu skrifvits af med. d:r *Lars Fredrik Gravander*, känd som god poët, död i Falun den 7 Mars 1815. Han uppläste nämligen åsyftade vers för en källaremästare *Renström* i Falun på en denne senares födelsedag, och vände sig mot en pump, som troligen står qvar å Rådstugugården ännu.

Versen finnes intagen i Gravanders samlade skaldestycken, utgifna i Falun på Rosellis förlag, nära 17 år efter förf:s död, och lyder ordagrannt så här:

»*Till en källarmästare.*

Din compagnon der utanför
Beständigt rikare dig gör,
Fast aldrig han får dela skatten.
O, vore han med dig en gång,
Då, under djeflars glädjesång,
Du tigger Lazarus om vatten!»

Om ej uteslutande samma pump förhjelpte R. till den stora förmögenhet, han efterlemnade, bidrog den likväl i sin mån hvad den kunde.

Att historien om pumpen var allmänt bekant, vitnar vidfogade poem af en häradshöfding *Kröningsvärd*, dåvarande länsnotarie i Falun, sedermera bosatt i Stockholm under många år. Verserna författades R. till ära en nyårsdag, då han lär haft öppen taffel för sina kunder och stamgäster. Ironien är nog genomskinlig, och det qvicka i vändningarne vid hvarje strofs slut bör senteras:

»Bland källarmästare, jag mins,
jag håller *Renström* för den bästa;
ty deri ej hans like fins,
att släcka törsten hos sin nästa.

Af detta drag bevisas kan,
att ingen fins på hela jorden,
som sådan hatare är vorden
till törst och nykterhet som han.

Man skriker, att han vinet spä'r
och sedan det för äkta säljer;
jag åter tror, det äkta är,
fast det ej spränger hans buteljer.
Och som han svär derpå, så kan
visst ingen finnas uppå jorden,
som uti gerningar och orden
är mindre blandare än han.

En bättre punsch, än Renströms, får
man sällan dricka här i bygden;
också han sjelf vid bålen står
och konsterfaren sköter brygden.
Af detta ock bevisas kan,
att ingen uppå hela jorden
är bättre klippt och skuren vorden
till källarmästare än han.

*Välvetande**) och med den sats,
att man bör fuller tjena staten,
försvarar rättvist han sin plats
uti den loflig' magistraten.
Och äfven detta styrka kan,
att ingen från sin disk är vorden
förflyttad upp till rådstuborden
och sitter der så väl som han.

Att vara svag är men'skans lott,
och svagheterna äro flera;
men endast den har Renström fått,
att hvarje nyårsqväll spendera.

---

*) Först såsom bisittare i Kämnärs-rätten frikänd af Kongl. Hofrätten såsom mindre vetande, men sedan såsom rådman alldeles fri från denna beskyllning. **Not af författaren.**

Och äfven det bevisa kan,
att ingen uppå hela jorden,
i både gerningar och orden,
är så förnuftigt svag som han.

Och — denna svaghet skåde vi
nu i sin hela glans och ära.
Just derför fyllom glasen i
och följom Renströms egen lära,
att sämre icke gifvas kan
uppå den hela vida jorden,
än att, när man är bjuden vorden,
ej tömma sina glas som han.

Skål derföre för denna värd,
så värdig genom sitt exempel!
O, må han vid sin hädanfärd
få hamna uti Bacchi tempel!
Ty heligt jag bedyra kan,
att ingen fins på hela jorden,
som mer berättigad är vorden,
att stanna der om icke han!»

Måtte denna lilla, hittills, såvidt vi veta, otryckta bit kunna försvara en plats i Nisses samlingar!

Suum cuique.

Tre friare.

(Efter *Christian Winther.*)

Der nere vid bäcken,
der hängbjörken står,
hon sitter bak häcken
och flätar sitt hår;
och laxör'n till siskan
ser upp — si så här
byts ut deras hviskan:
»så vacker hon är!»

Och böljorna sqvallra
vid qvarnen med larm:
»vi kysste den allra
som hvitaste barm»;
när lustigt de strömma
med hjulet omkring
ung mjölnarn månd' drömma
om ja-ord och ring.

Så hän öfver sanden
de glida så gladt
och sorla vid stranden,
der prestfar sig satt;
han glömmer kapellet
och altaregång ...
han lyssnar i stället
till böljornas sång.

Vid borgaled bruset
uppstiger med makt;
der sända de suset
om skönhetens prakt
till högboren junker
med aftonens vind;
likt soln, då hon sjunker,
bjert flammar hans kind.

— Der fåglarna häcka
i lönn och i lind
hon sitter den täcka,
med hand under kind;
och tankarne svärma:
de mulna, de le ...
Då ser hon sig närma
på afstånd de tre.

Stolts junkern sig bockar,
med fjunskuggad mund,
med krusade lockar,
med horn och med hund:

»kan det dig behaga
bli borgfrun min, huld,
du silke skall draga
och perlor och guld!»

Vår prestfar framrycker
i helsvart kaftan,
helt rörd han sig tycker,
vid giljning ej van:
»om jag, till exempel,
nu blefve din man,
mitt skönaste tempel
du blefve, försann!»

Nu mjölnaresvennen
med jacka så hvit
till käraste vännen
blygt sätter sin lit:
»mitt hjerta, det tar du;
ack, blif så mitt vif,
och dagligt bröd har du
då hela ditt lif!»

Men upp hon nu hastar
så smärt som en hind
och hårflätan kastar
bak rodnande kind:
»jag icke mig säljer
för guld och för glans,
i kärlek jag väljer
min krona och krans.

Herr junker, I sliten
sjelf silke och flor,
ty jag är för liten
för ära så stor!
Herr pastor, ni mins ju,
om ni vill bli gift,
fler' flickor det fins ju
i detta vårt stift!

Den ene för ung är
att vinna min krans,
den andre för tung är
gå med mig i dans;
se, kornskylen står
ju med halm-bandet fäst,
och leken, den går
mellan lika barn bäst.

Herr pastor, er ber jag
att signa min krans;
herr junker, er ser jag
nog blåsa till dans;
men dansen jag tråder
med mjölnaren här, —
så hjertat mig råder,
ty han är mig kär.

När morgonsoln blinkade
glittrande gladt,
när månstrålen vinkade:
rolig god natt!
jag fann, att i alla
de visor, han qvad,
hur än de månd' falla,
om kärlek han bad».

— Så signade presten
båd' krona och krans;
så blåste från hästen
ung junkern till dans;
så qvällen i ända
de älskande tu
sig svängde — kanhända
de svänga ännu!

Skinfaxe.

Blandkorn.

Sjökapten X—g, bekant för sina »skepparehistorier», omtalade, att han en gång gått ut från Göteborg med sitt fartyg, men, ej långt hunnen, måste han i anseende till den svåra stormen kasta ankaret, hvilket var fästadt vid en femtio fots lång ketting. Följande dag, sedan det lugnat så mycket att resan kunde fortsättas, lättades ankaret, och »kan ni tänka eder, mina herrar», sade X—g, »det hade blåst en sådan satans storm, att kettingen från att vara 50 fot blifvit uttöjd till öfver 100 fots längd!»

* *
*

Pastor X. — stor och tjock till figuren — hade den oturen, då han promenerade å kajen i staden Y., att falla ner i en pråm, lastad med kalk. Vänner och bekanta kalla honom sedan dess för *Calchas*.

* *
*

»Har du nyligen sett sådana växter?» frågades en skämtare framför ett blomsterbord.

— Nej-*likå* har jag ej sett på länge, svarade denne.

* *
*

Från »tokarnes stad» skrifves till Nisse: för ett par veckor sedan anlände hit ett par resande för att uppsöka en s. k. »klok gumma». De vände sig derför till en person med förfrågan, hvar »den kloka» bodde, men erhöllo till svar: »det fins ingen sådan här i sta'n!»

Innehåll.

Sid.

Anmälan.

En namnsdag. Skiss af L. O. Rens ..... 1.

Ett bröllop i Paris. Med 23 illustrationer ..... 18.

Biografier. Poem af Helmer ..... 41.

Huru jag fick rum. Också en bostadsbristhistoria af Ejnar 43.

Min Petronella. Poem af Harald ..... 52.

Små grytor ha också öron. Med illustration ..... 55.

Efterbildningar på vers:

Fan i Salamanca. Af CaLixTus ..... 56.

Kärlekens minnesvårdar. Af Folmer ..... 59.

Råttornas himmel. Af Folmer ..... 61.

Gotländska originaler. Tecknade af Gubben Noach ..... 63.

Om uppfinningen af glaset. Poem af Helmer ..... 70.

Omtänksam far ..... 72.

Se glad ut. Poem af Harald ..... 75.

Ett frieri per tidskrift. Berättelse af Jean Cavalier . 78.

Huru man stöter på patrull. Med illustration ..... 83.

Mitt ungkarlslif. Poem af Julius ..... 84.

En drifthistoria. Af Ci. ..... 87.

Lyckad fotografi. Med illustration ..... 93.

Fragment ur en ung flickas dagbok. Peom af Paul-Louis 94.

Polisscener. Refererade af Nbg ..... 96.

Hedern och penningen. Poem af Gustaf von H. 100

Politiske' skräddaren. Med illustration ..... 102.

Fädrens minne lefver än. Reseminne af X. ..... 103.

Mias julklapp. Poem ..... 105.

	Sid.
Tjugoen — en	107.
I teatersalongen. Med illustration	109.
Svartsjukans natt. Ballad af Julie Å.	110.
En spegelbild. Öfversättning	113.
Kärleken. Med illustration. Poem af —rt.—	115.
»*Toddä, säger jag!*» Berättelse af L. O. Rens	118.
Ronnebyvisa. Poem af E. B. L—m.	120.
Födan är halfva naturen. Med illustration	123.
Medel mot fräknar för fröknar. Af L. O. Rens	124.
Den skendöde. Poem af —st—n	126.
Smeknamn. Med illustration	128.
En ny och ganska uppbygglig historia om Pelle Båtsmans kärleksäfventyr i Japan. Med 8 illustrationer. Af I. T.	129.
Kantor Winbergs serenad. Af Nasus	136.
Odödliggjord källarmästare. Af Suum Cuique	138.
Tre friare. Poem af Skinfaxe. Med illustration	142.
Blandkorn	144.

Pris 1 Krona.

